

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

червень 2006 ч. 11

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

ДУПА ВОЛОВА

або дорогу на Майдан пам'ятаємо

Сумно, що справа Майдану отак закінчується. Сумно, що Україна знову не отримала при владі достойних провідників. Сумно, що нас укотре “розвели”, тепер – на вибори за партійними списками. Бо партії в Україні виявилися черговим “лохотроном” для народу. Якби це були справді “помаранчеві” партії, які прийшли до влади втілювати принципи Майдану, то ми давно мали б добру парламентську коаліцію та міцну дієву владу. Сумно, що В. Ющенко виявився таким нездалим Президентом. Два роки тому він спершу підняв рейтинг не такої вже й популярної Ю. Тимошенко. Потім утратив свій рейтинг, бо, ставши главою держави, самоусунувся від управління і возвеличив гнилих друзів. А наостанку своїми ж руками повернув рейтинг Януковичу та регіоналам. І наслідок цих помилок матеріалізувався в результат парламентських виборів. Сумно, бо в людей серце болять за державу. В простих людей. Ще з часів Шевченка так склалося, що по-справжньому ця держава потрібна лише найбільшій, “вдовам і сиротам”. Заможні, щоб зберегти майно, домовляться з кожним окупантом. Тому вони й продавали завжди наших гетьманів, якщо ті самі не продавалися першими.

прод. на ст. 2

Україна і діаспора будуть разом?

Урядовий комітет з питань гуманітарної та соціальної політики під головуванням Віце-прем'єр-міністра України В'ячеслава КИРИЛЕНКА схвалив проект розпорядження „Про схвалення Концепції Державної програми співпраці із закордонними українцями на період до 2010 року”.

„Програма спрямована на зміцнення зв'язків з українцями, які проживають за кордоном, та з їхніми громадськими організаціями, - повідомив В'ячеслав КИРИЛЕНКО. – Це сприятиме поширенню інформації про нашу державу, підвищенню авторитету України у світі”.

Зі слів Віце-прем'єра, „Програма передбачає активізацію співпраці із закордонними українцями у галузях науки, освіти, культури, туризму та інформації, торговельно-економічне та науково-технічне співробітництво, проведення спільних заходів, спрямованих на подальший розвиток спортивних зв'язків та молодіжного руху”.

Розроблення та виконання Програми здійснюватиметься за підтримки керівників українських та зарубіжних громадських організацій, зокрема, товариства „Україна-Світ”, Української всесвітньої координаційної ради, Світового конгресу українців.

Україна – вперше в футбольному ЧС-2006

прод. зі ст. 1

Болих у людей серце за "помаранчеву" коаліцію. А хто ж її робитиме? "Любі друзі" – вони ж чистісінькі регіонали. Російськомовні в сім'ях, безоглядні у привласненні народного добра. Вони стали "помаранчевими", щоб із дрібних олігархів стати великими, бо в Ахметова були б звичайними "шестірками". Юлія Тимошенко – соціалістка за деклараціями, олігарх за статусом, і задля досягнення президентської влади здатна на все, аж до залежності від Росії.

Як виглядатиме ця коаліція, що вони зможуть зробити? Дали гризтимуться між собою, поки регіонали роздиратимуть Україну? І я маю пережити, що такої "помаранчевої" коаліції не створюють? А може, то на ліпше, може, то нам Господь так гарно показує їх, щоб ми побачили їхнє справжнє обличчя і нарешті трохи помудрішали?

Сумно, бо на правду не знаю, яка коаліція краща. Недіездатна та лицемірна "помаранчева" чи відкрито "дерибанна" з регіоналами. Так зле, і так недобре. Не боюся, що стане гірше, бо добре й не ставало. Податкова в нашому П'ємонті обдирає малих підприємців гірше, ніж за Кучми. Контрабанда так ніколи і не припинялася. Злочинів не розкривають, бо силовики далі "кришують" кримінал. І не буде нічого доброго, як не викладай коаліційний пасьянс. Бо з гнилого дерева не збудуєш доброї хати.

Але якось жити треба, вішатися не підемо. Де ж узяти здорового дерева, доброго матеріалу на українську хату? І якою має бути ця хата? Досі ми намагались копіювати системи влади високорозвинених держав. Сподівалися, що, копіюючи, отримаємо такий самий добрий результат. А отримували пародії. Пародію на політичні партії. Пародію на виконавчу владу. Пародію на партійні парламентські вибори, що розквітли коаліційним маразмом.

Чого ж так стається, адже завжди хочемо як краще? Одна з причин – у бездумному копіюванні чужого досвіду, чужих політичних та управлінських схем. Європа будувала свою демократію на основі християнської моралі, поваги до власності, до людського життя. Це лише тепер вони забувають про Бога, коли "ожиріння" стало надмірним. А тоді чітко усвідомлювали Господні заповіді, до того ж мали впливову еліту, здатну будувати суспільний лад на основі цих заповідей.

А ми хочемо побудувати демократію та політичну систему європейського зразка в державі, де половину населення було знищено. І знищено так, що нащадки нищителів не лише посіли місце еліти, а й висміюють і заперечують сам факт нищення. В країні з тотально кримінальною ментальністю, де навіть у найвишуканіших салонах не почуєте запрошення "сідайте", а лише "присідайте" – бо всі присутні так чи інакше є злодіями, і не варто "накликати" біди. У цій країні вчили зневажати батьків і доносити на них, а людське життя не мало вартості. А тепер хто не краде – той дурний, бо інакше багато не заробиш. Дивимося на "еліту" й робимо так само.

Людоньки, не переймаймося тією дурною коаліцією, ну, немає з чого зробити її доброю. Виховуймо добре дітей і за змогою змінюймося в позитивний бік самі. Тоді згодом буде з чого вибирати політичну еліту нашої України. А із "совка" що

візьмеш, на що добре воно здатне? Навіть як має сотні мільйонів, навіть як закінчило декілька університетів – усе одно "совок". І прізвище в нього Порошенко чи Тимошенко, Мороз чи Азаров – немає концептуальної різниці. Котрий кращий, котрий гірший – але всі з однієї бочки. І до справжньої еліти їм – як до неба.

Не буде скоро добра, так скоро, як хотілося б. Бо зло торжествувало надто довго, й досі часто торжествує. А останні п'ятнадцять років ми витратили не на викорінення зла, не на виховання свідомих, порядних і самодостатніх громадян, а на копіювання чужого досвіду. Й опинилися тепер майже там само, де були й тоді. Із загрозливо невизначеним майбутнім держави, без національно свідомої та жертовної еліти.

Є, звичайно, здобутки, є добрі паростки, але вони ще не стали могутнім захисним лісом. І самих себе ми не досліджили, не визначили, який суспільний лад, яка політична система найкраще нині відповідає українській нації, нашій ментальності, звичкам, уподобанням. Не виконали ще заповіту Патріарха Андрея, не навчилися будувати рідну хату.

Тож не переймаймося коаліцією. І за одного, і за другого варіанта Україна буде. А якби стало зовсім зле, то дорогу на Майдан пам'ятаємо.

Михайло Деняк – підприємець

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

"Еті казли!"

Щодня щось змінюється. То така коаліція, то сяка, то Янукович цвіте і пахне, як будяк на сміттярці, то вже він похмурий, замислений і злегка прив'ялий. З того його вигляду можна вгадувати, в якому руслі рухаються перемовини. А рухаються вони водночас у різних напрямках, і підписуються якісь протоколи, одні наступають на принципи, інші поступаються принципами, а "Наша Україна", як фахова куртизанка, крутить задочком і чекає, хто більше дасть, чи то пак урве менше.

Ющенко теж крутиться, як флюгер, міняє орієнтацію, заплутується, апелює до Конституції і сам же цю Конституцію херить, заявляючи, що саме йому належить право призначати міністрів оборони та закордонних справ, голів Служби безпеки та Національного банку, а також – надати згоду на призначення Генерального прокурора. Тобто Верховна Рада це право втрачає? А як же Конституція? Цікаво якось виходить. До такого навіть Кучма не подумався. Він все ж таки референдум організував, який 80% народу проігнорувало.

А Ющенко бавиться собі у "Президента всієї країни" і гра ця йому, зі всього видно, подобається. Оце днями з телеекрану видав: нації слід "задуматися над тим, щоб формування коаліції з боку одного політичного табору не викликало неприйняття з боку іншого табору". Отак і бачу, як нація морщить лоба, надимається і стогне, збираючись із думками, а внаслідок з'являється тільки один ве-е-еликий і соборний пу-у-у-ук!!! Бо над безглуздяма що думай, а що не думай, один хрін. А хрін в руках у Президента на оптимізм не спонукає. Бо мені здається, що спочатку він сам би мав подумати над тим, що виголошує. Де ще в історії світу створення коаліції одного політичного табору не викликало радісні оплески і вигуки "браво!" в іншому таборі? Є такі трафунки?

З якого це дива ми повинні замислюватися ще й про інтереси різних там януковичів, азарових, клюєвих, ківалових, підрахуїв? Це ж банда, яка піде по трупах. Оно у Криму у ВР регіонали і есдеки розхпали поміж себе усі комітети так спритно, що опозиція могла тільки очима кліпати. І при тім кожен з більшості став членом кількох

комітетів відразу, дехто вліз аж у чотири! Такий у них, виявляється, хитродупий регламент.

Можна тільки уявити собі, як вони у випадку спільної коаліції з "НУ" легко і невимушено проковтнуть слабенькі помаранчі, перед тим наколовши їх нарешті умовними одиницями, разом з усіма їхніми дорогими костюмами. І гудзиками не вдаються. А Ющенко перетвориться на декорацію в обрамленні трипільських глечиків і вуликів.

"У контексті можливої "великої" коаліції так і кортить пригадати один призабутий уже епізод нещодавнього минулого - отруєння Ющенка. Читаємо в "Українській Правді": "Сам факт того, що тема ця заглухла, чи то її спущено на гальма (?), вже породив потужну хвилю скептичного ставлення. Усе більше людей вважає, що ніякого отруєння не було, а був чи то мазохістський піар-хід, чи то невдалі вправи з пластичною хірургією. А що ж буде тепер, коли партія, яку очолює Ющенко, об'єднається в коаліцію з тими, на чію користь було скоєне це отруєння (якщо було)? Коаліція жертви злочину з тими, хто розраховував

скористатися з цього злочину? До такого й сам Мазох не додумався б!". Це справді щось дике і незбагненне. "Наша Україна" нагадує мені кролика, який пронизливо пищить, але сам лізе в пашу удава.

Можливо, оцей мазохізм уже не тільки самого Ющенка заразив, а й перекинувся на всю "НУ". Вони отримують ляпас за ляпасом від регіоналів, але продовжують з ними мудрувати над майбутньою тісною співпрацею.

Ось хоч би скандал з американським кораблем. Як можна було допустити, щоб група підплачуваних Росією нероб зірвала спільні навчання? Виходить, що за влади друга Росії, кінченого СЕПівця і взагалі росіянина (за паспортом на початку 1990-х років) Леаніда Кучми навчання "Сі бриз" відбувалися без жодних перепон, а коли до влади прийшов американський запроданець, герой Трипілля і заслужений пасічник Ющенко, раптом все гучно хляпнуло.

Ще не так давно Янукович нарікав на козлів, які йому не дають працювати. Але любов зла - полюбиш і козла.

Юзьо Обсерватор

Хто оплатив революцію

З'являється все більше людей, які хочуть приписати собі в заслугу її проведення та успіх. Останньою про це заявила держсекретар США Кондоліза Райс, яка в Сан-Франциско розказала як Сполучені Штати "стояли на українському броньовику".

Не відстала від пані Райс і англійська ліва газета The Guardian, яка описала як протягом декількох років готувалася ця

революція. І це незважаючи на те, що всі українці задовго до виборів-2004 знали: "Югославско-грузинській сценарій - не наша судьба".

Виступаючи в Каліфорнії, Райс заявила, що її країна повинна "прокласти шлях для маршу свободи всім світом". І додала: "Ми (Штати - Авт.) добиваємось успіху в досягненні цієї великої мети і ... вимірюємо його демократичними революціями ... "роз", Помаранчевою тощо". Так вона приписала своїй країні, зокрема й американській дипломатії заслуги в тому, що українці зробили на Майдані самі.

Так само британський журналіст Данієл Вольф у своєму репортажі "Творці революції" намагається показати, що "частка правди" в участі сотень тисяч простих українців у Помаранчевій революції є, однак іншу частину цієї правди він бачить у діях оточення Ющенка, яке таємно протягом двох років готувало плани, у 10 тисячах відеокамер, закуплених заздалегідь, і тоннах Геркулесу, які спричинили "мирний успішний вихід" із ситуації. У випадку Помаранчевої революції, вважає The Guardian, "важко ігнорувати попередню досконалу підготовку, завдяки якій було зготовано зупу і придбано тенти для демонстрантів", якісні телерепортажі та швидке поширення "заразної помаранчевої емблеми".

Це все британці вважають наслідком тривалої кількарічної підготовки найближчого оточення чинного тепер Президента і як свідчення "розмивання меж між політикою і розвагами в ХХІ столітті". Для цього зокрема наводять слова одного з керівників виборів Ющенка - Романа Безсмертного про те, що, аби здійснити мирний державний переворот, прихильники нового Президента "створили систему, паралельну до держави, оскільки лише із власною системою можна було опонувати противнику, який сам опирався на всю міць держави".

Зокрема протягом 30 місяців до революції тренувальні курси і семінари відвідало до 150 тис. осіб, яких вчили юристи і медійники. Дехто з навчених став членом виборчих комісій різного рівня, а решта - спостерігачами на виборах, які не лише могли спостерігати, "але й записували побачене на відео". На кожній третій виборчій дільниці були відеокамери.

Водночас автор статті загадав і про великі суми готівки, які були потрібні для підготовки цих подій, зокрема витрачені Держдепом США на Україну 35 млн фунтів протягом двох років і 160 млн фунтів, витрачених Росією на підтримку іншої сторони.

Василь БЕРУЦЬКИЙ

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Для виграшу в Україні Іспанія підкупила жаб і комарів?

Українська команда прогала Іспанії на ЧС-2006 з футболу з розгромним рахунком 0:4 через жаб і комарів. Ця версія бурхливо обговорювалася німецькими новинними телеканалами, стверджує російське інформмагентство РІА Новини. Жаби і комарі буквально "облягли" розташований в мальовничому місці на березі озера Темплінер готель "Земінаріс", де оселилися українці. Одні всю ніч голосно квакають, не даючи як слід виспатися, інші "зудять" і кусаються. Рятуючись від цих "ворогів", українські футболісти змушені тримати усі вікна зачиненими, що позбавляє їх свіжого повітря.

"Напередодні з'явилися чулки, що українські футболісти пригрозили керівництву готелю з'їхати, якщо воно не знайде спосіб "заткнути" недружелюбних тварин.

Зі свого боку директор готелю Хартмут Пірль вийшов до журналістів і рішуче спростував "усі безглузді чулки": "Мені нічого не відомо про подібні наміри". За його словами, команда займає ціле крило чотиризіркового готелю, місця в якому зарезервовані до півфіналу. Пірль підкреслив, що вікна готельних номерів обладнані протимоскітними сітками, така ж сітка є і на терасі з видом на озеро, де гравці люблять увечері посидіти, відпочиваючи від спеки, що стоїть по всій Німеччині.

Що ж стосується "жаб'ячих концертів", то від них нікуди не дітися - готель розташований у природному заповіднику, а в жаб зараз саме шлюбний сезон, пояснив директор. "Навкруги природа - пташки щебечуть по ранках, по вечорах квакають жаби. Через пару тижнів їх шлюбний сезон закінчиться, буде тихіше", - сказав він.

Газета "Берлінер цайтунг", яка довідалася про те, що захисник української збірної Владислав Вашук оголосив про намір почати несанкціонований вилів нервуючих його земноводних, не радить гостеві налаштовувати проти себе ще й членів природоохоронних організацій. Ці супротивники, вважає газета, будуть серйозніше необразливі жаб.

У той же час один із місцевих спортивних оглядачів зауважив: "У їхньому положенні (збірної України) роздратування може викликати не те що писк комара або квакання жаби, а навіть листок, що впав з дерева - добре, що зараз не осінь".

Говорять, коментатор був дещо ображений завзятим небажанням гостей землі Бранденбург, де розташований готель, спілкуватися з тутешніми журналістами. Адже місцева влада, на його думку, буквально "в лепешку" розшибається для того, щоб гості почували себе, як вдома.

Зокрема, зустріли хлібом-сіллю, додали в меню готельного ресторану українські страви, навчили обслуговуючий персонал найбільш повсякденним українським фразам, виконали усі вимоги, що стосувалися поліпшення стану розташованого неподалік від готелю стадіону, щоб футболістам було зручно тренуватися...

Тільки от не врахували "негативного впливу жаб на ігровий потенціал", зауважує російське інформмагентство.

Що стало причиною поразки українців зараз уже не настільки важливо - на носі наступний матч. Але те, що росіянам нічого не лишається, як спостерігати, обговорювати і, можливо, вболівати за Україну - це факт, адже їхня збірна на Чемпіонат світу не пройшла.

Дзвінки Ющенко призводять до поразок?

Українські збірні, як правило, програють за присутності президентів на стадіоні або після їх привітань. Про це пише сайт "Чемпіон". Зокрема, сайт нагадує, що перед матчем збірної України з футболу з іспанцями президент Віктор Ющенко зателефонував президенту Федерації футболу Григорію Суркісу і побажав збірній удачі. Як відомо, збірна прогала з рахунком 0:4.

Схожий випадок був зафіксований під час чемпіонату світу з хокею, коли після другого періоду матчу з Росією Ющенко зателефонував головному тренеру української команди Олександрю Сеуканду і сказав, що вони добре тримаються і побажав удачі.

У результаті, українці програвали перед заключним періодом 0:1, а були розгромлені 0:5.

Видання також нагадує, що свого часу присутність на матчах збірної України экс-президента України Леоніда Кучми сприймалася вболівальниками як "нефартовий знак".

Вперше Кучма прийшов на футбол на матч "Динамо-Спартак". Весь час, поки він був на стадіоні, динамівці програвали 0:2, а коли він залишив стадіон - виграли 3:2.

Як відомо, на матчі Україна-Іспанія, що завершився з рахунком 0:4, були присутні экс-президенти Леонід Кучма та Леонід Кравчук з дружиною.

З нинішньої влади на матчі були віце-прем'єр Вячеслав Кириленко, міністр спорту Юрій Павленко та радник президента Маркіян Лубківський.

ПАЛИМО ЦЕРКВИ

На Львівщині через необережність прихожан згоріло кілька старовинних церков - пам'яток XVIII сторіччя. Так 16 травня в с. Залокоті на Дрогобиччині спалахнула пожежа в дерев'яній греко-католицькій церкві Святого Миколая, збудованій 1797 року. Пожежникам не вдалося врятувати нічого, крім дзвіниці та частини майна. Ймовірна причина пожежі - коротке замикання в електромережі.

Через два дні горіла ще одна церква - цього разу вже у Бродівському районі, в селі Підгірцях. Старовинна дерев'яна церква святого Михаїла, яку спорудили ще 1756 року та яка є пам'яткою архітектури, зайнялася через необережне поводження з вогнем невідомої особи.

Церква на Бродівщині мала особливу історико-архітектурну цінність: вона внесена до державного реєстру культурного надбання "Львівська картинна галерея". Упродовж останніх 50 років храм не діяв і був культурно-історичною пам'яткою. Тож як "невідомою особою" могла проникнути в церкву, залишається лишень здогадуватися слідчим, які розслідують цю справу.

Ще раніше фахівці-історики заявляли, що за роки незалежності у нас згоріло більше церков-пам'яток архітектури, ніж у часи Радянського Союзу. Чому так? На думку заступника директора з наукової роботи Львівської галереї мистецтв Володимира Пшика, якщо колись релігія була певним табу і церкви пильніше доглядали, то зараз заборони на віру немає і люди втрачають елементарну пильність.

"Раніше заборона ходити до церкви давала навіть певний позитив, бо церкви переважно замикали, ключі зберігалися в певних людей у селі, прибирали там краще і увага до питань безпеки була більша", - каже Володимир Пшик.

"А можливо, це люди збайдужіли і не розуміють, що такі цінні пам'ятки потрібно оберігати", - додає він. За словами пана Пшика, аби оберігати цінні старовинні храми, потрібно впроваджувати не окремі заходи, а цілий їх комплекс: це й заходи з техніки безпеки, і жорсткіший контроль за тим, що відбувається в церквах тоді, коли там немає прихожан. З технічного погляду, на дерев'яне покриття старовинних церков можна наносити спеціальні засоби, які би не дозволяли вогню у разі пожежі швидко поширюватися.

У радянські часи на Львівщині зникли 2 дерев'яні церкви, а за часи незалежності - аж 10

Таку сумну статистику повідомив на відкритті Міжнародного туристичного форуму "Туризм і рекреація-2006" директор Львівської галереї мистецтв Борис Візницький. "Дерев'яна церква 18 століття у Миколаївському районі, що перебувала під охороною держави, просто зникла: на її місці стоїть кам'яний храм, а іконостас зі старої церкви продали, - каже пан Візницький. - В селі Кути із церкви почали продавати іконостас 1696 року. Ми змушені були забрати частину іконостасу до Олеського замку, щоб зберегти його. Таких церков, як в Україні, нема ніде в світі, вони унікальні, але нікому не потрібні. Їх

розбирають, а цінні пам'ятки (ікони, хрести) розпродають". Загалом, за словами директора галереї мистецтв, на Львівщині є майже 200 дерев'яних церков. І якщо така тенденція збережеться, то зовсім скоро цих історичних пам'яток стане значно менше.

Герострат-невдаха

У Львові 13 червня міщанин намагався підпалити собор святого Юра та копію Туринської плащаниці. На щастя, паляя вдалося вчасно зупинити.

Як розповів економ курії Львівської архієпархії УГКЦ отець Володимир Ониськів, який був очевидцем події, близько дев'ятої ранку, після служби Божої – у час, коли в храмі малолюдно, невідомий почав розливати рідину з каністри від центрального до правого входу в собор, а всередині – в напрямку до копії Туринської плащаниці. Як згодом з'ясували, в каністрі

була запалювальна суміш – бензин, дизельне паливо та мазут.

Розливши рідину долівкою, невідомий намагався підпалити її, однак запальничка, якою скористався для цього, трічі "відмовила". Декілька мирян, які перебували в церкві, останньої миті кинулися на паляю й таки зупинили його. Охорона храму відвела нападника до службових приміщень та викликала міліцію.

Правоохоронці, котрі прибули на місце пригоди, визнали, що затриманий поводився дивно та неадекватно – він непристойно висловлювався на адресу Церкви

та кліру.

"Це вперше таке сталося, досі я ніколи не чув про таке", – наголосив помічник економа курії Львівської архієпархії УГКЦ Ігор Ожівський. Як з'ясували міліціонери, таким радикальним чином львів'янин 1972 року народження намагався просто привернути до себе увагу суспільства та медіа. Як зізнався сам палій, у нього серйозні проблеми в сімейному житті, які й штовхнули на такий радикальний крок. "Він казав охоронцям храму, що спершу бажав повіситися, однак цього ніхто не побачив, тому вирішив підпалити найбільший храм і себе разом із ним, – розповів пан Ожівський. – Однак спілкувався він нормально, лише коли приїхала міліція, то почав грати вар'ята".

Дзвони для Зборова

Три унікальні старовинні дзвони, які викопали у Зборові, що на Тернопільщині, почнуть використовувати відразу після того, як біля храму, де їх знайшли, побудують дзвіницю.

Дзвони виготовлено з кольорових металів, усі вони різних розмірів. Під час Другої світової війни мешканці Зборова переховували їх на території біля церкви.

– Міщани знали, що біля церкви є закопані дзвони, але територія там дещо змінилася, і тому свідчення всіх трьох старожилів, котрі пам'ятали про розміщення, відрізнялися, – розповів отець-парох храму Новомучеників українського народу Зборівської парафії УГКЦ Олег-Тадей. – А коли викопували, то побачили, що деякі частини дзвонів були вже заасфальтовані.

Реліквії у Зборові знайшли під час проведення розкопок. Утім не археологічних. Виявляється, неподалік від храму була могила німецьких солдатів. Знайшли її лише нещодавно, і тому одна з німецьких організацій саме тепер розпочала перепоховання тіл солдатів. Їх викопували та перевозили до Жовкви, що на Львівщині. Адже саме там найбільше в Західній Україні кладовище-меморіал німецьких воїнів.

“ОВ” продовжує рубрику “З нотатника іммігранта”. Цього разу у нас в гостях – австралійський українець. А нашим канадським читачам пропонуємо знайти відмінності та порівняння... бо ж де наших нема!

Кенгуру, черешні й ківі

Австралія - країна, де скачуть кенгуру, а на деревах висять такі маленькі ліниві ведмедики коали, які поїдають листя евкالیпту, а верблюдів так багато, що їх відстрілюють з гелікоптерів. На Новий рік там купаються в океані, а замість яблук у торті кладуть ківі. Але навіть туди, на інший бік Земної кулі, їдуть наші земляки з благородною метою - заробити грошей.

Український австралієць

У нього на правій руці викривлений палець. Це виглядає, як мозоль, каже - від пензлика. Уявіть собі, скільки часу потрібно тримати пензель у руках, тобто фарбувати, щоб так викривити палець. В Австралії він фарбував усе, що траплялося, навіть будинок розпусти. Там це - легальний бізнес. Дім гріха "нагадував наші мазанки". Щоправда, в кожній кімнаті австралійського борделю є все, що б придалось для "кохання за гроші". Від засобів контрацепції до засобів гігієни.

"Жив я і працював переважно в Сідней. Далеко, якщо пам'ятаєте шкільні уроки географії. У школі нас вчили, що там спека. Але взимку температура падає до нуля вночі. Вдень десь 5 - 10 градусів з плюсом. Але там страшна вологість. Ми виїздили на роботу, збирали овочі. Вставали ще затемна. Так-от, воду вихлюпували з рукавиць - така була конденсація вологи. Додайте до цього, що збирати доводилось за трактором, який рухається. Тобто фактично ти весь час біжиш, не йдеш навіть, а біжиш і вириваєш з землі ці овочі, які нагадують буряки.

Насправді реальний Сідней - це величезне місто, в якому є 700 міні-сіті, це майже як наші райони, кожен зі своєю поліцією, культурним і бізнесовим середовищем і навіть футбольною командою. Наприклад, польською чи грецькою. Звичайно, зі своєю владою.

На жаль, українці там не живуть компактно - нема українського гетто, як, наприклад, у Нью-Йорку чи Чикаго, де є українське село. Є своєрідна українська дільниця, яка поступово, але впевнено розчиняється у безкрайньому англомовному морі. Асиміляція українців в Австралії відбувається шаленими темпами. Звичайно, є український клуб. Є банк "Карпати", церква. Безперечно, церква - це центр суспільного життя українців. При ній є недільні школи, український пласт. Але якщо порівняти це навіть не з поляками - тут ми безперечно програємо, а, наприклад, з хорватами, то різниця вражає. Наприклад, чогось зробленого в Україні, тієї ж горілки "Немірофф", яку без проблем можна

купити в Америці в першому-ліпшому супермаркеті, там на прилавках немає. Так, коли хтось привезе з України "Гетьман", то його виставлять у приміщенні українського банку "Карпати" на продаж. Є фірмові футболки "Динамо" (Київ). Але дорогі. Знову ж, хтось привіз. У магазині, у спеціальному відділі, є "Московская водка". На етикетці маленькими буквами написано "Мейд ін Юкрейн". Все.

Ціни

Австралія - це, по суті, інша планета. Улюблене м'ясо австралійців - баранина, а не свинина і не яловичина. Причому цінують не все м'ясо, а окремі кавалки, які йдуть на барбекю, або полядницю з ребром. Австралійці дуже прискіпливо ставляться до м'яса. Фактично, вони без нього і за стіл не сядуть.

Дуже багато риби йде в рух, тобто в шлунки австралійців. Це при тому, що риба загалом дорога. Наприклад, 7-8 доларів - звичайна, а щось краще - то й усі двадцять. Це при тому, що береги Австралії омивають води океану.

Парадоксально, але нашого рідного коропа чи вугра там взагалі не цінуються як рибу. Ціна максимум 3 долари.

Настільки не цінують, що навіть є письмове попередження: "Якщо ви зловили коропа чи вугра, то не викидайте його назад у воду. Або заберіть зі собою, або викиньте у сміття". Виявляється, коропа і вугри дуже шкодять місцевій флорі і фауні, поїдають якусь важливу траву.

Що таке три долари для Австралії можна зрозуміти, якщо взяти до уваги, що кілограм бульби коштує 3 долари. Кури дешевші - 2-3 долари. Звичайно, їх вирощують промисловим способом. Хліб у супермаркеті коштує долар. Хороший, чорний ризький в етнічному магазині, наприклад, російському - вже 4. Дешеві помідори. У сезон - \$2-4 за кілограм. Огірки деколи досить дорогі. Яблука - півтора - п'ять доларів. Ці на манго коливається сезонно. Полуниця - від \$1-2 за 250-грамові кошички. Черешні дико дорогі - 12 доларів за кілограм.

Свої

У етнічних клубах також є ресторани. Наприклад, порція пельменів у російському ресторані коштує 12 доларів, а в українському - 16. Напевно, через те, що це не українська

страва. А що таке там вареники - пироги, це потрібно бачити. Десять пирогів - то буде порція, їх ліплять при церкві - це 10 доларів.

Звичайно, в клубах збираються свої. Серби до албанців у гості не ходять. У них там щодо своїх все досить незле організовано. Є певні розваги. Наприклад у боулінг, як правило, грають всі. Крім того, є турніри буквально зі всіх видів спорту. Тут на гру впливає не тільки спортивний дух, але часто і національна ворожнеча. Для прикладу, коли грають у футбол між собою серби з хорватами, то після того стадіон, як правило,

дискваліфікують, мінімум гри на чотири. Можете собі уявити атмосферу на трибунах.

Уболівальники в Австралії - це взагалі вибухонебезпечна суміш. Це при тому, що так, як у нас, ніхто не напивається. Страшно подумати, щоб було б, якби вони пили так, як ми. А п'ють вони переважно легке, світле пиво. Коли щось сильніше - віскі чи горілку, то вони стільки льоду накидають, що це вже нагадуватиме лимонад. Дуже популярне тасманійське пиво. Не п'ють багато, можливо, через те, що там люди дуже серйозно до спорту ставляться. Навіть на турніри ветеранів збирається маса народу. А спортом там займаються і виступають аж до 80 років. До речі, спортом, а не якимось шоу для дурнів.

Народи

Зовсім інша річ араби. Ті приїждять сім'ями по 20 осіб і взагалі не працюють фізично (винятком хіба є араби-християни з Лівану). Вони одразу починають якийсь бізнес, який їм уже підготувала ком'юніті - їхня діаспора, клан. Їм платять свої 10%. Але річ у тім, що араби не приїждять на голе місце, як ми, українці. І в них не діє принцип - на землі кожен сам за себе, за всіх тільки Бог, і той на небі.

Китайці - так ті взагалі не вмирають. Паспорт небіжчика продають, і на нього в Сідней, Мельбурн чи там Дурбан прибуває ще зо три мільйони китайців. Вони ж - дуже дружний народ і подібні зовні один на одного. Однієї фотографії вистарчає на всіх. Дуже дружний і дуже працьовитий народ корейці і в'єтнамці.

Коли приїздить українець, його ставлять в позу "олень, який п'є воду". Окремим людям допомагає Церква. Це та інституція, яка має найбільший вплив на життя українців Австралії. Все, системи як такої немає. Взаємодопомоги, як в китайців чи арабів, немає. Стара діаспора - це взагалі унікальна публіка. Мова йде про людей, які прибули в Австралію після Другої світової війни. Трапляються такі кадри, які цілком серйозно хваляться, що вже сорок літ носять одні й ті ж мешти.

Моїми господарями (я жив у них в гаражі) були українці, вивезені під час війни з Сумщини. Мали вони, до речі, російське прізвище - Чистюхіни. Розмовляли українською. Загалом питання мови дуже болісне. Для українців першої хвилі, законсервованих у часі людей, Україна - це часто ще совдепівська республіка зі Сталіним, який був тоді при владі. У цих людей, які пережили советське пекло, немає якогось пієтету до України, і в їх нащадків немає великого бажання вчити мову такої країни. Для чого?

Так от, діти моєї господині змінили прізвище, переключивши батьківське англійською - Клієр (Clear). Щось схоже уявити в середовищі поляків неможливо. Враховуючи темпи асиміляції і той факт, що потрапити в Австралію з України - проблема просто неймовірна, неважко уявити, що українці там невдовзі зникнуть. Не фізично - етнічно.

Надія хіба на те, що станеться два дива. Українці Австралії раптом відчують неймовірну гордість за себе, за Україну, згадають рідну мову і перестануть переходити на англомовні прізвища. Або ще менш імовірно - Австралія нарешті ставитиметься до нас як до вільних людей, відкриє кордони, і українці організують еміграційну хвилю. Судячи з власного досвіду - це наукова фантастика.

Уроки Помаранчевої революції

Після здобуття незалежності на другому місці за історичною важливістю постає настільки ж одвічна проблема її соборності. Здобуття незалежності - це лише перший, початковий етап державотворення, який полягає у збиранні до купи віковично розрізаних економічно і ментально земель. Переплавлювання в одному котлі найрізноманітніших інгредієнтів для досягнення бажаної досконалої маси - довгий і важкий історичний шлях. Регіони України без сумніву мають бути різними: з різними звичаями, традиціями, ментальністю, але з єдиною спільною ознакою - наявністю політичної нації. Склеєні до купи завдяки волонтаристським рішенням диктаторів двадцятого століття регіони України набули спільності лише позірної, а власне тої спільності яка іменувалася "радянським народом". У советській тоталітарній державі галичанина з донецчанином єднало те ж, що і естонця з чукчею: горілка "Московська" за 2 карбованці 87 копійок і "чорнило" "Біле міцне" за 1 карбованець 22 копійки.

Насильної спільності не вийшло, і СРСР від найменшого вільного вітерцю розлетівся, як паперовий будиночок. Негативним наслідком тринадцятирічного правління Кравчука-Кучми було те, що на місці советської спільності не було зроблено найменшої спроби встановити між регіонами України новий національно-державницький зв'язок. Перед новою владою постає найважче завдання виконання цієї історичної місії. Перефразовуючи відомий вислів, можна сказати, що українців ми вже маємо: вони народилися як громадянське суспільство під час Помаранчевої революції. Тепер постає завдання створити Україну, створити її шляхом державницької консолідації розрізаних регіонів.

Це завдання - дуже ясне для розуміння, є надзвичайно складним для виконання. Щоб створити українську політичну націю, потрібно передусім переламати хребет советській ідеології та її вірному послідовникові - кучмізму. Треба інтегрувати у процес українського державотворення задурманене совковою українофобською ідеологією впродовж останніх вісімдесяти років, зокрема й останні 13 років, населення Сходу і Півдня України. Цей надзвичайно важливий інтеграційний суспільний процес нагадуватиме входження до родини дитини, взятої з дитячого будинку, їй потрібно показати всі переваги родинного життя: варто відучити її курити, нюхати клей, красти і лаятися. Навчати читати книжки, хреститися, молитися, ходити до церкви, поважати і себе, і людей. Якщо родина, навіть і не дуже заможна, є духовно міцною і солідарною, то вона впорається зі завданням органічної інтеграції безпритульника і безбаченка. Якщо ж це не вдасться, то приймак, відчужуючи себе у родині чужим, тягнутиметься до своїх друзів-хуліганів, виноситиме з будинку речі, а, може, ще й запалить саму хату.

Вочевидь, що у країні, яка зодягнула свою національну ідею у помаранчеві кольори, зробивши їх символом свободи в усьому світі й долучившись до ідей демократії глобального значення, мало б вистачити зусиль консолідувати свій власний народ. І успіх такої консолідації був би найціннішим результатом Помаранчевої революції.

Лько ЛЕМКО

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіoproграма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми,
різні події та новини
в оттавській українській громаді

Неостанній романтик

І через вісімдесят років із дня убивства в Парижі Симона Петлюри Європа не позбулася заданих проблем міжнародних стосунків.

Власне, гучний процес над виконавцем замаху Самуїлом Шварцбардом, який 25 травня 1926 року сімома пострілами на розі вулиці Расіна та бульвару Сен Мішель, у Латинському кварталі Парижа, перед книгарнею Жільбер “помстився” великому українцеві за “єврейські погроми”, лише поглибив прірву між традиціями Старого світу та його, вочевидь, не безмарним майбутнім.

Невеликий газетний коментар – не місце для переліку всіх про і contra того несправедливого суду. Тим паче, здається, сама історія вже неодноразово оприлюднювала власний вердикт щодо вбивці та замовників. Тут процитую лише одного із засновників держави Ізраїль, чільного ідеолога сіонізму Володимира Жаботинського: “Коли я умру, ви зможете написати на моїй могилі: це була людина, яка уклала договір із Петлюрою”.

Постать Головного отамана, радше молодого Петлюри – журналіста, літературного критика, який на початках своєї творчої кар’єри, зокрема, написав вступ до п’єси про євреїв, активно дописував до єврейських видань, можна вважати знаковою для декількох поколінь європейських романтиків, які понад усе цінували ідеї свободи, справедливості та рівності. Цитату з одного петлюрівського наказу: “Час уже зрозуміти, що мирне єврейське населення, їхні діти і їхні жінки, так само, як і ми, було поневолене і позбавлене своєї національної волі. Йому нікуди йти від нас, воно живе з нами з давніх-давен, поділяючи з нами нашу долю і недолю”, можна було б написати на знаменах європейських лібералів, і вона стосувалася б не лише народу Мойсея. Маємо свіжі приклади насильства на расовому та національному ґрунті в Бельгії – чи не найбільш розкутій після сусідки-Голландії країні в сенсі пошанівку людських прав. Мовчазний марш наприкінці минулого тижня, яким бельгійці висловили обурення вчинком активіста партії “Фламандський інтерес” – убивством няньки-африканки та білої дівчинки, перед тим – серія актів відчаю мешканців передмість Парижа, які завершилися справжніми погромами... Приклади можна множити.

Водночас у тій же Європі що не день, то виразніше та чіткіше постає проблема іншого гатунку: чи не надто толерантними виглядають місцеві закони щодо некорінного населення країн Старого світу? Чи не руйнує підвалини європейської цивілізації суперзападливий, часто таке, що межує з раціями здорового глузду, ставлення до потреб прибульців? Чи, зрештою, не ображають релігійні почуття аборигенів-християн мовні вправи, запропоновані в Голландії комітетом з орфографії, згідно з якими від серпня 2006 року слово “Христос” мусять писати з малої літери, а слово “Євреї” – з великої, коли означає національну приналежність, і з малої, коли свідчить про належність до конфесії? Чи не провокативно виглядає незначна історія з антимусульманськими карикатурами, опублікованими в данській Jyllands-Posten, після того, як з’ясувалося, що три малюнки, поширені в мусульманському світі начебто від імені цієї газети, виготовили... арабські імами?

Нинішній Папа Йозеф Ратцінгер перед Понтифікатом висловився доволі прозоро: “Чому Європа геть утратила здатність любити себе? Чому Європа здатна побачити у своїй історії тільки таке, що видається їй жахливим і деструктивним?” Гасло його мандрівки до Польщі не випадково звучало: “Мицнійте у вірі”, позаяк християнська традиція шоразу відчутніше зазнає секулярних атак. Венедикта XVI важко звинуватити у ксенофобії. Нагадаю, що після смерті академіка Андрія Сахарова Ратцінгер посів його крісло у Французькій академії моральних і політичних наук.

Блискучою відповіддю на ці запитання є книга “Без коріння” Марчелло Пера. Він, зокрема, зауважує: “Інфіковані епідемією релігійного, європейці вважають, що захист своєї культури був би актом гегемонії і насильства”.

Тож Європі, мабуть, вартувало б повернутися до події 80-річної давності та ще раз проаналізувати, кого убив Шварцбард: зятятого “антисеміта” чи, може, невинного романтика, який мріяв про ліпшу долю для свого народу, не забираючи права на таку ж мрію в інших спільнот?

Ігор Гулик

Допомога на американський лад

Не всі кошти, які йдуть "на Україну" потрапляють на її територію

Вільна та демократична Америка знову допомагає Україні, виділяючи нашій країні 139 мільйонів доларів. Про це повідомив заступник держсекретаря США з питань країн Європи Деніел Фрід на слуханнях у конгресі США, присвячених підсумкам Помаранчевої революції в Україні. За його словами, переважно ця допомога буде спрямована в східні та південні райони країни, де “найбільш сильна підозрілість” до політики Києва. Фрід підкреслив також внесок України у воєнні операції США в Афганістані та Іраку, а також присутність українських миротворців у Косово, Лівані, Ліберії, Сьєрра-Леоне, Бурунді й на Голанських висотах.

“Як визнання цього співробітництва ми зарахуємо Україну до Фонду коаліційної солідарності й будемо надалі надавати кошти для сприяння в її миротворчих операціях та іншій діяльності, зокрема такій, як військово-оперативна взаємодія з НАТО, а також для спорядження й навчання”, - сказав дипломат. Допомога це, звичайно, добре. Однак Україні вже неодноразово виділялися різноманітні допомоги, а зиск від них звичайні громадяни зазвичай не отримували. Бо переважно ці допомоги чомусь губилися по дорозі. Більшість заперечить: влада ж змінилася! Так, змінилась, але, як кажуть: вір, але перевір!

Тож цікаво, як відбуватиметься розподіл цієї допомоги. Зокрема, як повідомило конфіденційне джерело з Посольства США, цей процес відстежити дуже важко. Очевидно, що вона виділятиметься та використовуватиметься приблизно за тією ж схемою, як і впродовж усіх років незалежності України. Однак питання деталей - надзвичайно складне. За інформацією джерела, існують певні урядові програми. На них виділяються кошти, а безпосередньо суми переводяться на певні рахунки тоді, коли настає час виконання цих програм. Зрештою, кошти, які виділили 1998 фінансового року, насправді почали використовувати тільки 2001-го.

Ще однією несподіванкою є те, що грошова допомога в Україну надійде тільки частково. За даними працівника посольства, майже ніколи не йдеться про те, що сума, скажімо, у розмірі 60 мільйонів доларів, переводиться на рахунок Національного банку України. Ці суми використовуються на програми технічної допомоги для України. Але в них, зокрема, передбачено, як правило, фінансування американських консультантів, або, наприклад, якісь дослідницькі роботи, що проводиться в США для розробки певних технологій або процесів, які відбуваються в Україні, для надання експертних порад тощо. Тому не обов’язково, щоб кошти фізично переводилися на якісь українські рахунки. Однак певна їх частина все ж таки на вітчизняні терени потрапляє.

Андрій ДУБЕЦЬКИЙ

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ЗУСТРІЧ

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/index.html>

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Україна - інтелектуальний донор

Один із моїх знайомих є сильним та перспективним математиком. Проте більшу частину свого наукового життя він прожив в Німеччині, працюючи там у наукових лабораторіях. Коли я ненароком дорікнула, що не варто було заради фінансових чинників дарувати наукові ідеї чужій країні, то... натрапила на його болісно-іронічно посмішку: "Здійснювати дослідження за власним науковим профілем в Україні в мене немає жодних можливостей, бо тут не створено відповідних лабораторій. Я їду туди передовсім заради своїх наукових досліджень, і, звичайно, мені та моїм сім'ї потрібно на щось жити".

Подібна ситуація не лише з представниками точних наук. Схоже, ми поступово втрачаємо найцінніше національне багатство - розум в усіх мистецьких та духовних сферах.

Скажімо, в Чехії на 10 тис. тих, які працюють, припадає 23 дослідники, в Угорщині - 29, Польщі - 34, Німеччині - 61, Фінляндії - 94, Японії - 96. В Україні, на перший погляд, ситуація не найгірша. На 20 мільйонів зайнятих в економіці 2004 року припадало 83 тисячі дослідників (41 на 10 тисяч працюючих). Однак у нашому суспільстві спостерігаються протилежні пріоритети в оплаті інтелектуальної праці, ніж в

уському світі. Успішні країни живуть заради ідеї, і звикли за ідею платити великі гроші. В нас вантажники і водії заробляють щонайменше вдвічі більше, ніж вчителі та лікарі. Наприклад, цьогорічна середня заробітна плата в освіті становить 520 гривень, а в промисловості - 865 грн, на транспорті - 970 грн, у фінансових установах - 1355 грн. Хто ж за кілька років дасть інтелектуальний та моральний поштовх українській нації, якщо ті ж мораль та інтелект за важливістю займають в Україні останні позиції?

Інтелектуал - особистість суверенна, дії та роздуми якої керовані Господом, є початком і продовженням духовного, морального, етичного, інтелектуального світогляду суспільства. Вони живуть поза загальними стереотипами, проте в жорстких межах самодисципліни й вищих принципів, осмислюють філософію буття своєї нації, будують її теперішність і

визначають світоглядний розвиток в майбутньому. Вони народжують ту ідею, яка стає основою для всіх подальших економіко-політичних метаморфоз.

Чи потрібні інтелектуали нашій країні?

Ми проходимо величезний еволюційний шлях: від катування інтелектуалів у тюрмах і масових їх розстрілів, як це відбувалося в часи більшовизму, до моменту, коли державою відбувається офіційне визнання того, що розумні й освічені нашій країні потрібні. Отже, тепер йтиметься про їхній належний соціальний та економічний рівень.

Ще на початку минулого сторіччя наш співвітчизник, академік Вернадський, сформулював роль людського інтелекту як продуктивної сили глобального масштабу та пов'язав подальший розвиток людства з наукою, інтелектом і гуманізмом, тобто з "ноосферизацією" (noos грецькою мовою - розум). Беззаперечним підтвердженням його тези є сучасний інтенсивний економічний розвиток багатьох країн, які зробили ставку на інтелект - і виграли.

Чи варто зайвий раз нагадувати, яку потужну систему заохочувань, програм, грантів розробила Америка для переманювання найрозумніших спеціалістів світу. Відомо, що країна, яка має потужні науковий, духовний, світоглядний потенціали, проте не піклується їх ефективним використанням у національних масштабах, автоматично стає інтелектуальним донором для інших країн із кращими умовами для наукової діяльності. Україна вже втратила через це 6 - 7 відсотків свого наукового потенціалу. Фахівці стверджують, що полювання на інтелект невдовзі перетвориться в самостійний і один з найприбутковіших видів бізнесу у світі. Очевидно, що в умовах масштабного полювання на таланти світу є тільки один шлях для збереження власного національного інтелектуального потенціалу - створити максимально привабливі умови для його розвитку.

Світлана ОДИНЕЦЬ

З ЛИСТІВ (з Білорусі)

Sent: March 31, 2006 11:26 PM

Thanks you for your solidarity!
For Canada-Belorus - Ukraine - "Ottavskij Visnyk" 9, 2006

Admin of likainpics.narod.ru
lukainpics@yandex.ru

100 тисяч мешканців Львівщини перебувають на заробітках за кордоном

Щороку трудові мігранти привозять у регіон 2 мільярди доларів США. В середньому, у кожній другій-третьій галицькій родині хтось перебуває на заробітках. Втім, зароблені за кордоном гроші люди не вкладають в економіку регіону, а їх вистачає на утримання родин: харчування і навчання дітей, ремонт житла. За даними Державного комітету статистики, на Львівщині на одне вільне робоче місце претендує до 10 осіб, а за рівнем працевлаштування область посідає останнє місце серед усіх регіонів України.

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 **www.victorsapiary.com**

Критика з публічним інтелектом

Намагаюся заспокоїтися й розслаблено та повільно читаю "ПАРАДОКСИ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ" ДОМІНІКА АРЕЛЯ. Критика "виписана" не в художній формі, а дуже серйозно, позаяк найважливішу подію в Східній Європі після падіння Берлінського муру можна тлумачити як суцільний парадокс.

Отож, не лише професора Оттавського університету, політолога, редактора академічного інтернет-біюлетеня The Ukraine List (UKL) Домініка Ареля дивує: а звідки в Україні взялося громадянське суспільство, яке спромоглося підірвати кучмівсько-кумівський режим? Є надія, що епоха homo sovieticus щасливо минає? Тобто не тільки Західна Україна заповнила київський Майдан, а ще й центральна Україна, яка почала штудіювати українську мову під проводом нинішнього прем'єра Леді Ю. Крім того, примара націоналістичної Галичини досі лякає тільки донбаські медіа, та в жодному разі не киян і не львів'ян. Арель стверджує, що всім у Помаранчевій революції йшлося про народження української політичної нації - "виникнення здатності населення організовуватися незалежно від держави та в часі кризи не піддаватися державі". Проте нашу політичну націю досі обмежують чіткі історичні регіони - центр і захід. А новий парадокс такий - схід і південь України теж мусить виховати в собі активну належність до України, наповнити змістом своє громадянство, хіба ні?

Інна КОРНЕЛЮК, "Критика" (№ 90)

чи іншої мови у Великобританії впливає економічна ситуація у самій слов'янській країні. Наприклад, у Лондоні спостерігався високий інтерес до українського економічного форуму. На думку вченого, якщо буде інтерес до країни, то і мову її будуть вивчати.

Українську мову у Кембриджі кафедра слов'янських мов вводить, що правда факультативно, вже наступного навчального року. Завідуючий кафедрою Саймон Франклін зокрема зазначив, що 20 років тому студенти мали можливість вивчати і чеську, і сербсько-хорватську, і польську мову, однак під час Холодної війни традиція вивчення слов'янських мов була частково втрачена. Однак на його думку, зараз «це має бути ще більш актуально», оскільки деякі з цих країн стали членами Європейського Союзу.

«В Англії зараз стільки поляків, чехів! І я поставив собі за мету по можливості відроджувати всю широту вивчення слов'янських культур. Можливо, зараз найважливішою є якраз українська. Тому що немає жодної традиції в Англії вивчення української мови», - заявив він в інтерв'ю кореспонденту BBC.

Сакральний алфавіт Рами

Почнемо з того, що найважливішим елементом Гіпербореїської традиції стало формування нової мови, відомої під іменем "сенсар". Назва цієї сакральної мови традиційно трактується як "мова Сонця". Українське прочитання дає подібне тлумачення: сенс-ар — "сенс Сонця", або "сенс Бога", або "носії сокровенного змісту" (порівняйте з "буквар" — носій знань про букви). Формування нової мови і нової термінології (нового словникового запасу) були необхідні для формування нових знань і переходу арійської людності на вищий рівень мислення, — адже яка мова, таке й мислення. Сенсар став тим первинним коренем, з якого безпосередньо виростили українська мова та індоарійський санскрит.

Вірогідно, що формування Рамою та його школою нової мови супроводжувалося формуванням писемності на основі першої, створеної Ним абетки. Усі наступні абетки більшою чи меншою мірою творилися за цим досконалим першозразком.

Найдавніші абетки були базовою організуючою структурою для розгалуженої системи знань. Букви цих абеток розташовувалися у чіткому порядку, і кожна з них володіла особливим, сакральним змістом. Аналіз стародавніх абеток дозволяє побачити головні функціональні особливості їх сакрального прототипу:

По-перше, кожній букві відповідала певна рослина (дерево, квітка, зілля), тварина (птаха, комаха, змія), сузір'я чи планета, метал чи коштовне каміння, можливо, ритуальна страва;

По-друге, кожній букві відповідало певне поняття (ситуація, процес, сила, аспект буття), тобто кожна буква була руною (відлунням реальності).

По-третє, кожна буква позначала певне число.

По-четверте, алфавіт являв собою календар, до якого прив'язувався весь сільськогосподарський цикл. Одні букви відповідали місяцям, інші — рівноденням і сонцестоянням. Причому рослина, яка відповідала даній букві, була рослиною цього місяця і брала участь в ритуалах і обрядах даної точки календаря. "Як показав англійський дослідник Р. Грейвс, саме ці рослини фігурували на відповідних святах усіх давньоарійських народів від Палестини до Ірландії". Відгомін цієї традиції зберігає і український народний календар, згідно з яким березню відповідає береза, червню — верба, липню — липа, серпню — мак, вересню — верес, грудню — коноплі і т. д. Календар був прив'язаний до циклічних змін природної енергетики і фізіології людського організму протягом року, тому він організовував не лише ефективну сільськогосподарську діяльність, але й здоровий спосіб життя (характер харчування, пости, купання у

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або для перевидання забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект "Оживи книжку для України" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаника
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

Українську мову будуть вивчати в Кембріджі

З наступного навчального року один з найстарших британських університетів введе курс вивчення української мови, повідомляє BBC. Кафедра слов'янських мов робить подібне нововведення вперше. Зараз студенти Кембриджа мають можливість вивчати лише російську та польську мови, в свою чергу викладачі відзначають постійно зростаючий інтерес до вивчення слов'янських мов у Великобританії.

Вчений Олександр Орлов, що народився в Києві, який зараз займається координацією товариства слов'янських досліджень, зазначив у інтерв'ю кореспонденту BBC, що на популярність тієї

“Оттавський Вісник” повідомляв на своїх сторінках про збірку книжок в Оттаві - “Подарунок Велетню від Миколая” - для Леоніда Стадника, що любить читати і мешкає в селі Подолянці на Житомирщині. (див. “ОВ” числа 3, листопад 2004 та 7, грудень 2005). Однак, як видно, український Президент швидше за канадську діаспору відгукнувся на потреби найвищого чоловіка України...

водоймищах, загартовування, профілактика хвороб, лікування тощо).

По-п’яте, кожна буква мала свою назву (акрофонічне звучання), напр.: А — “аз”, Б — “буки”, В — “віди”. Акрофонія забезпечує зручність запам’ятовування абетки, тимсамим, максимальношвидкеїпоширення. До речі, цей спосіб використовується в сучасних абетках для навчання дітей, де кожна буква має відпо-відне виразне слово, наприклад: А — ангелик, Б — бобри, З — зайчик, У — учитель тощо.

По-шосте, сакральний алфавіт являв собою Послання: при читанні по порядку назв букв алфавіту прочитувався зв’язний текст з повчальним змістом. Тут ми маємо справу з першим у людській історії застосуванням мнемотехніки — технології прискореного запам’ятовування інформації. Цей мнемотехнічний прийом суттєво прискорював запам’ятовування як власне абетки, так і всієї “нанизаної” на неї системи знань.

Таким чином, первинна сакральна абетка була організуючим каркасом для всієї цілісної системи знань, потрібних для ефективного ведення сільського господарства, здорового способу життя, інтелектуального і духовного розвитку. Прив’язана до абетки система знань легко запам’ятовувалася і передавалася нащадкам з мінімальними перекручуваннями.

Чим далі стоїть та чи інша абетка від свого сакрального першозразка, тим менше у ній цілісності. У сучасних абетках майже нічого не лишилося від перелічених вище функцій. Наприклад, у латиниці акрофонічність цілком від-су-тня, тому латиниця могла з’яви-тися тільки на основі вже поширеної писемності, коли акрофонія вже не важлива. У грецькому алфавіті простежуються залишки акрофонії в назвах 14 з 27 букв: “альфа”, “бета”, “гама” і т. д. Однак ці слова у грецькій мові вже нічого не означають. Іврит цілком зберігає акрофонію й дотепер, що, до речі, сприяє швидкому навчанню іммігрантів в Ізраїлі.

Унікальне місце серед відомих абеток посідає давньослов’янська Азбука (від назв її двох перших букв — “аз” + “буки”):

1) вона відрізняється майже досконалим утіленням принципу однозначності графічного відображення: один звук — одна буква;

2) більшість її букв має акрофонічну назву;

3) більшості її букв відповідає певне число;

4) перші 21 букви абетки при їх акрофонічному прочитанні являють собою добре зрозуміле і мудре Послання. Саме остання особливість Азбуки робить її унікальним явищем серед усіх

відомих

способів буквеного письма. Як ми вже згадували, акрофонія застосована і в івриті. Проте в івриті всі назви букв — іменники в однині і називному відмінку, а серед назв букв слов’янської абетки принаймні 5 слів — дієслова, з них чотири у наказовому відмінку: одне в однині (рци) і два — у множині (мисліте, живіте), одне дієслово у 3-й особі однини (єсть) і одне у минулому часі (віди). Більше того: серед назв букв трапляються і займенники (како, шта), і прислівники (твердо, зіло), і іменники у множині (люди, буки) — як і в звичайній мові.

У нормальної зв’язної мови одне дієслово припадає в середньому на 3 інші частини мови. У назвах букв слов’янської абетки спостерігається саме така частота дієслова, що прямо вказує на зв’язний характер азбучних найменувань. Таким чином, Азбука являє собою Послання — сукупність кодууючих фраз, які дозволяють кожному звуку мовної системи дати однозначний графічний відповідник, тобто букву.

А тепер спробуємо у першому наближенні прочитати це Послання. Почнемо з трьох перших букв абетки — Аз, Буки, Віди.

Аз — я.

Буки — букви, письменна.

Віди — пізнав, вивчив (доконаний минулий час від відіти — знати, відати).

Поєднуючи акрофонічні назви перших трьох букв Азбуки, отримуємо таку фразу: **Я пізнав букви.**

(прод. на наст. стр.)

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ WWW

Наші партнери в Дніпропетровську

літературно-художній альманах

<http://www.swichado.com/>

Літературно-художній альманах “Свічадо”
м. Дніпропетровськ

(прод. з попередньої стр.)

Глаголь — слова, мова.

Добро — надбання, багатство, скарб.

Єсть — є.

Мова — це скарб.

Живіте — живіть.

Зіло — дуже, завзято, сильно, потужно, з напруженням, ревно.

Земля — планета Земля, фізичний світ, рівень грубої матерії.

Іже — який, котрий, так що, тому що, бо.

Живіть потужно, бо це Земля.

і — і.

Како — як, подібно.

Люди — Люди (люди як образ Божий).

Мисліте — мисліть, осмислюйте.

Наш — наш, свій, рідний.

Он — той.

Покой — спокій, мир, духовна гармонія.

І як люди осмислюйте той наш мир.

Рци — говори, речі, висловлюй.

Слово — слово, знання.

Твердо — переконано, сильно, непохитно, пильно, безпомилково.

Ук — вчений.

Неси знання непохитно, вчений.

Далі в Азбуці йде запозичена з грецької літера Ф ("ферть", яка вживається лише у словах іноземного походження), букви Х, Ч, Ш і т. д., а також букви, від яких згодом відмовилися (юс малий, юс малий йотований, юс великий і юс великий йотований, чотири грецькі букви — кси, пси, фіта, іжиця), м'який і твердий знаки. Скидається на те, що нижня частина сакральної Азбуки (після букви У) "для зручності" була "розбавлена" додатковими буквами, передусім грецькими, — для кращого читання грецького письма. Але зроблено це було брутально, без розуміння цілісності первинного сакрального алфавіту. Це нагадує грубе "зламування" комп'ютерної програми для несанкціонованого введення до неї чужої інформації. Ми ще не знаємо, хто і коли виступив в ролі "азбучного хакера", тому просто констатуємо, що буквою У закінчується сакральна Система (букви Х, Ч, Ш були вирвані з неї), тому Послання обривається на слові "вчений".

— Але чому "вчений"? Невже людину, яка запам'ятала два десятки букв, вже можна вважати вченим? Відповідь захована у першій фразі Азбуки: "Я пізнав букви"... Не просто запам'ятав, а саме ПІЗНАВ — вивчив, дослідив, усвідомив їхній глибинний сенс. — Який же такий глибинний сенс можуть мати букви, вивчення яких дає людині право називатися Вченим? Розгадку цієї таємниці дають руни, з яких ми і почали цю статтю.

<http://www.perehid.org.ua>

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Які країни невдовзі розпадуться?

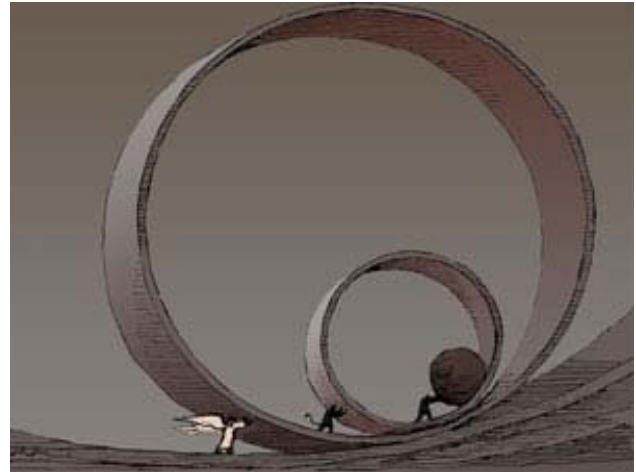
Американські експерти вважають, що Україна має значно більше шансів на розпад, ніж Росія.

Рейтинги нестабільності держав світу опублікували дослідницькі центри The Fund for Peace і Carnegie Endowment for International Peace. Складаючи рейтинг, до уваги брали 12 критеріїв, які потенційно здатні призвести до розпаду тої чи іншої країни, передусім демографічні, економічні, політичні та військові фактори.

У першу двадцятку країн, які вже зараз перебувають на межі розпаду, увійшли Кот-д'Івуар, Конго, Судан, Ірак, Сомалі та ще чимало нестабільних держав Африки та Азії. До другої двадцятки зарахували країни, які за певних умов незабаром можуть опинитися у небезпеці. Сюди увійшли і пострадянські

країни. Зокрема на 24-му місці перебуває Узбекистан, а на 38-му - Україна. До цієї групи також належать Сирія, Ефіопія, Пакистан, Парагвай, Єгипет і Перу.

Найцікавіше, що Росія потрапила лише у третю двадцятку, зайнявши 59-те місце. До тих країн, які мають значні шанси на розпад у майбутньому, також зарахували Білорусь (43-те місце),

Азербайджан (53-те). Згадали у списку також Саудівську Аравію, Туреччину, В'єтнам, Нігерію, Філіппіни, Іран і Кубу.

Схоже, на такі невтішні прогнози щодо України американських експертів наштотували сепаратистські настрої губернаторів низки східних областей України під час Помаранчевої революції. Вочевидь, аналітики вважають, що демократична Україна має набагато більше шансів на розпад, ніж авторитарна Росія.

Та якщо Україна в таких списках фігурує не завжди і далеко не на перших місцях, то за Росією в них закріплене постійне місце. Так раніше експерти ЦРУ припускали, що Росії до 2015 року загрожує розпад на 6-8 держав. Головною причиною цього розпаду називали економічну відчуженість і закритість нинішньої Росії. При цьому такі висновки аналітиків ЦРУ переходять з одної доповіді в іншу з 2000 року. Сама ж Росія не планує ділитися, а навпаки має намір збільшувати регіони, тобто об'єднати майже 90 суб'єктів Російської Федерації у вісім великих адміністративних одиниць.

Олександр Сушко, директор Центру миру, конверсії і зовнішньої політики України: Україна -- держава з чітко вираженими регіональними поділами, і тут немає нічого нового, особливо після того, як попередні вибори проявили цей поділ у особливо гострій формі. Незважаючи на те, що в нас немає серйозних сепаратистських рухів, водночас не видно якихось тенденцій до подолання політичного поділу України. Хоча з іншого боку, лінія цього поділу є доволі гнучкою і невідомо, де вона проходить. Пам'ятаю, ще на початку 1990-х років американський політолог Хантінгтон зарахував Україну до так званих розколотих країн. Йшлося про приналежність України одночасно до східної і західної цивілізацій, поділ яких пролягає територією України. І на сьогодні можна говорити про різні аспекти генерування поділу: це і цивілізаційні аспекти, і регіональна ідентичність, і мова, і частково, можливо, релігія, хоча це не головний чинник. Україну, як і раніше, вважають державою з низьким ступенем консолідації нації.

Щодо Росії, то вона має значно більше шансів на розпад. Це імперія, яка розпалася не до кінця. Залишається лише питання, коли це відбудеться. Росія все одно в далекоюсянній перспективі не збережеться як єдина держава.

Уляна ІВАШКІВ

Підтримуйте єдине друковане українське незалежне видання із столиці Канади

Анти-Кучма

Ті, хто боровся наприкінці ХХ століття за волю України, не були демократами. Ні дисиденти, ні їхні молоді послідовники ніколи не жили в демократичному суспільстві, тому й не могли бути справжніми демократами. Ми (бо і я належу до цього покоління) були антикомуністами. Тобто людьми з такою ж соціалістичною ментальністю, але противниками комуністичного ладу й ідеології. Тому після перемоги ми побудували не демократичне, а посткомуністичне суспільство. До демократії нам треба ще довго рости і вчитися. Це я до того, що кожна людина може зробити лише те, на що здатна, що розуміє і в чому має навички, які не виходять поза межі її ментальності.

Чи був Віктор Ющенко на час Майдану демократом? Чи близько та зрозумілою йому була система прозорого, демократичного здійснення влади – без протекціонізму, пріоритетів для вибраних, влади рівних можливостей і однакових правил для всіх членів суспільства? Звісно, що ні.

Ющенко просто був противником злочинної влади Кучми та виплеканих ним кланів. Але все при-владне життя, становлення Ющенка як керівника державного рівня відбулося в атмосфері тих правил і понять, які були не демократичними, а лише посткомуністичними. Тобто він сам як державний керівник є також продуктом епохи Кравчука-Кучми. Однак людина порядна та віруюча, Ющенко опонував злочинам того режиму. Тобто на час Майдану він був не демократом, а лише антикучмістом.

Ющенко мав шанс докорінно змінитися, стати іншим, кращим. Для цього він побував на межі життя і смерті, після чого наочно пізнав силу Святого Духа, матеріалізовану у всенародному здвигу Майдану. Ющенко мав шанс перемогти Дракона кучмізму-посткомунізму. Але для цього треба було пізнати себе справжнього, щиро дослідити – і змінити, перемогти. Перемогти своє минуле, свої звички і ментальність, перемогти своє квазікучмівське “Я”. І після перемоги Майдану не торкатися тих злочинних важелів влади, в яких ховається її тоталітарна отрута. Східна легенда каже, що лицар, який здолав дракона, сам стає новим драконом, тільки-но торкнеться драконового золота – символу драконячої суті та влади.

На жаль, Ющенко не зумів змінити себе. Він торкнувся “драконового золота”, тільки-но надав бодай найменші привілеї “своїм”, тільки-но зателефонував прокуророві й попросив не рухати якогось “хорошого хлопця” або вчинив ще там щось таке, ніби невинне для нашого постсовкового розуміння. Цього вистачило, щоб послати сигнал усьому суспільству – “нічого не змінилося”.

Звісно, годі порівнювати Ющенка й Кучму: перший значно порядніший, духовно багатший і чистіший. Але його секретаріат далі здійснює протекціоністську, непрозору і за суттю своєю корумповану владу. А ще й не дуже ефективну, бо під впливом Президента позбавлену можливості застосувати звичні в минулому напівбандитські методи переконання і упокорення.

Критикувати Ющенка – справа невдячна, бо ми не знаємо істинного стану його здоров'я. Може, глава держави й далі проходить інтенсивну терапію, яка дозволяє йому лише декілька годин на день бути активним. А всю владу здійснює оточення. Якщо саме так – вибачайте.

Але оточення кожен обирає собі сам. Для Президента це не приватна справа – від його оточення всьому народу дістається, вся держава його відчуває. Домашній “діаспорний” вплив ще можна потерпіти, виявляється він, схоже, тільки в доволі невинних недоречностях, як-от прямі кальки з американських термінів: цілком незрозуміла “дорожня карта” – не туризмом же займаємося, чи принизливе для української ментальності “малий українець”.

А от вплив партійно-ділового оточення, більшість якого становлять російськоментальні олігархи, стає щоразу загрозливішим для української демократії й економіки держави. Тим паче, що це оточення дедалі тісніше співпрацює із зятями кучмістами, злочинними “тузами” кучмівської економіки та фальсифікаторами президентських виборчих перегонів.

Після Майдану Ющенко ніяк не покарав злочинців – навіть не вказав на них, не означив їх! Це що, його приватна справа – прощати чи приховувати державних злочинців? Він хто – цар-батюшка чи Президент демократичної держави? Особисте християнське милосердя є річчю надважливою. Але прощати також треба вміти, щоб робити це відповідально, щоб таке прощення справді було актом, спрямованим на покращання майбутнього, а не тінювим, кулуарним рішенням, яке лише породжує атмосферу безкарності та множить у майбутньому ще більші злочини. Все це міг би пояснити досвідчений монах-духвник, але Президент, вочевидь, такого не має або не розуміє його.

Також треба вміти виявляти вдячність. Краще віддячити соратникам і захисникам грошима чи майном, навіть якщо на це підуть значні державні ресурси. Зрештою, вони робили корисну для держави справу – боролися зі злочинним режимом. Але ж не віддячувати їм державними посадами, не садити в міністерські крісла захланних олігархів чи просто малокомпетентних приятелів! Бо виявляючи свою вдячність таким чином, Президент нищить країну й нівелює саму ідею Майдану.

(продовження з попередньої стр.)

Пригадайте, які були надії, якою сприятливою була ситуація після перемоги Майдану. Янукович з Ахметовим утекли, деякого вбили подільники, народ надіявся Президента й уряд безмежною довірою, закордон ентузіастично підтримував – Ющенко був повним господарем становища. Схід і Південь країни припинило чекали: що ж це буде, як поведеться ця нова, суто українська влада й новий Президент? Йому б тоді піти шляхом абсолютної правди, назвати все і всіх їхніми справжніми іменами, показати Заходу та Сходу планети, як має виглядати дорога честі. Покарати злочинців, познімати з посад скомпрометованих аферистів, призначити на державні посади найдостойніших і найкомпетентніших, без огляду на їхню партійну приналежність чи особисту симпатію. Не їздити світом, а пильнувати державу й наводити лад, приструнити олігархів із кумами включно, пильнувати Юлю, щоб не заносило її на адміністративних поворотах.

Хай би образилися друзі, здивувався у скептичному нерозумінні прагматичний Захід, бризнув би отрутою українофобії північний схід. Але ж як би втішилися душі праведних пращурів – лицарів, сподвижників і мучеників, а молоді ентузіаста зі старими бійцями утвердилися б у боговгодному переконанні, що є правда на світі, що перемога її можлива, і навіть після здобуття світської влади можна нею керуватися. Стався б великий переворот у людській свідомості – вперше в історії новітньої України було б матеріалізовано правильні гасла, які всі проголошують, але яких ніколи потім не виконують.

Може, той період був би блискавично коротким, одразу ж спровокованим соратниками, родичами, силовиками, інвесторами, олігархами й іншим воїнством меркантильного світу. Проте сила цього прикладу була б надзвичайною – пророцтво та визначальною для подальшого розвитку Держави. Було б нарешті зроблено довгоочікуваний Перший Крок.

І цей крок привернув би на бік Президента значну частину того електорату, який голосував за Януковича. Бо правду люди відчувають завжди.

А так, що ми отримали внаслідок ялової, безхребетної політики глави держави? Тотальне розчарування тих, хто знає кулуарні "розкладки". Нехіть і депресію решти, котрі не знають причин, але бачать наслідки. Двічі за 15 років крах Великої Української Надії. Надто багато, як для одного покоління. Після проголошення незалежності 1991 року – розграбована й зубожіла країна. Після перемоги Майдану 2004 року – фіаско на всіх фронтах, хіба що людей не вбивають і преса вільна. От практично і весь результат усенародного здвигу.

Перебування на вершині влади передбачає повну самотність. Для кого це боляче чи некомфортно, той нехай краще не йде у владу. Друг може переметнутися чи спокуситися, дружину та дітей можуть намовити на погане – абсолютно довіряти не можна нікому. А за все перед історією і Богом Президент відповідає особисто. Побажаймо ж йому доброго здоров'я і кріпості духа. Бо найближчі декілька років власне на ньому сходиться всі наші проблеми та надії.

Дай йому, Боже, змогти більше, ніж він здатний був досі.

Михайло Ден'як

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

2005 / 2006 Ukraina Royals Team

Top Row - Left to Right - Bohdan, Andriy Szkwarek, Walter, Andriy Sawchuk, Constantin, Andriy Hluchowecy, Sergey, Mark Shwed
Bottom Row - Left to Right - Marc, Alex P, Kenny, Andriy Popowych, Danilo, Eric, Taras

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

The Purpose: To bring together Ukrainians throughout the city through sport. Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone

you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Прокляття давньої людини

Порушувати спокій мертвих завжди вважалося гріхом. Навіть для вчених. Тож не дивно, що інколи мертві можуть помститися живим. Уже минуло понад чотирнадцять років від того часу, коли 19 вересня 19991 року в альпійській долині Отці, поблизу австрійсько-італійського кордону, німецькі туристи знайшли замерзлий труп давньої людини. Цього мисливця епохи неоліту, якого вчені назвали Отці, убили стрілою понад п'ять тисяч років тому.

Його останки, що добре збереглися у вічній мерзлоті льодовика, донині продовжують досліджувати фахівці різних галузей. Однак семеро людей, які були у якийсь спосіб пов'язані з Отці, вже пішли з життя не цілком природним шляхом.

Альпініст Гельмут Зімон, який 1991 року знайшов Отці, загинув минулого року в Альпах. За кілька годин після похорону Зімона раптово помер 45-річний керівник групи рятівників, що знайшла тіло загиблого альпініста. Від снігової лавини у горах загинув Курт Фріц, альпініст, який був провідником Зімона.

Ще 1992 року в автокатастрофі загинув експерт судової медицини Лайнер Генн, який займався фотографуванням Отці. Пізніше від пухлини мозку помер 47-річний журналіст Райнер Гельц, який знімав фільм про Отці. У квітні цього року раптово помер 66-річний археолог Конрад Спін дер, котрий активно досліджував останки давньої людини.

А кілька днів тому в Австралії помер за загадкових обставин 63-річний науковець Квінслендського університету Том Лой, який займався дослідженням ДНК Отці.

Усе це може бути звичайним збігом обставин. Адже щоденно тисячі людей у світі нагло помирають від катастроф, насильства, сильних стресів тощо.

Однак з'являються історичні аналогії. Подібні випадки траплялися з людьми, причетними до відкриття та дослідження гробівця давньоєгипетського фараона Тутанхамона. Це дало підставу говорити про "прокляття археологів", яке насилають на них душі людей, чий спокій вони порушили.

Віктор РОКІВ

У Швеції - новий звичай поховань

Шведське місто Йонкопінг на півдні країни планує стати першим на планеті містом, де тіла людей перероблятимуть на компост. Новаторські похорони передбачають заморожування і висушування тіла, яке після цього розмелюють на порошок і використовують для удобрення дерев, - передає Newsru. Новий похоронний звичай, котрий пропонують законодавчо запровадити у всій країні, має стати екологічно чистою альтернативою кремації і звичайному похованню. Місцевий крематорій уже наступного року планують перепрофілювати у так званий проматорій. Біолог Сюзанна Вііх-Маса, яка розробила цей метод, назвала його терміном *promession* - обіцянка повернути в землю те, що вийшло з неї.

Явка Ющенко з повинною

Сталося те, у що не хотілося вірити, як не віриться у щось нелогічне, неприродне й тому неможливе. "Наша Україна" офіційно оголосила про переговори з Партією регіонів щодо створення урядової коаліції.

Нагадаємо, на парламентських виборах НУ стала лідером перегонів у Львівській, Івано-Франківській та Закарпатській областях. Варто зауважити, що до мешканців принаймні двох із трьох згаданих регіонів жителі областей, де перемогу здобула ПР, ставляться здебільшого украї упереджено. Причому в Донбасі негативне сприйняття галичан є вкрай міфологізованим: на нього не впливають ані особисті позитивні контакти з галичанами, ані відвідування Львова, ані що інше.

А отже, сподівань на швидку зміну негативного ставлення, швидку відмову від стереотипів, у разі укладання коаліції між "галицькою" "Нашою Україною" та "донбаською" Партією регіонів, немає. Виникне абсурдна ситуація: політичні сили укладуть коаліцію, а їхній електорат залишиться антагоністичним, непримирно налаштованим один до одного. Вести мову про те, що єдиним виходом із такої ситуації стане зміна електоратом власних симпатій, напевно, не варто. Зайве сподіватися, що прихильники двох донедавна антагоністичних політичних сил раптово "закохаються" у свої опонентів. Цікаво, як пояснюватимуть своїм рядовим членам оновлену лінію партії націоналпатріоти з НРУ, КУН та УРП "Собор"?

Може, "Наша Україна" розраховує, що, втративши на заході та в центрі, вона здобуде симпатії на сході? Може, укладання коаліції між НУ та ПР сприятиме об'єднанню України?

Щоб отримати відповіді на ці запитання, варто лише побувати в Донбасі. Хоч як це не прикро, але Ющенко в Донбасі сприймають вкрай негативно. Там переконані, що президентом (а отже, й Україною) керують "америкоси", а він тільки й знає, що грабувати країну й набивати свої чи то кишені, чи то рахунки. Такою є впевненість більшості мешканців Донбасу.

Якщо спитати чи не будь-кого в Донецьку, що він думає про Помаранчеву революцію, то в 90% випадків відповідь виявиться на кшталт: її організували та проплатили Сполучені Штати Америки, на Майдан зганяли студентів по 50 доларів на добу (ще й додадуть: "вони самі про це розповідали!"), що на Майдані керували агресивні люди з бейсбольними бітами, а тому прихильники Януковича, що приїздили до Києва, боялися піти далі вокзалу. Розказують, що Київ тоді окупували галичани, які у третьому турі президентських виборів вкидали пачки бюлетенів за Ющенко, тощо. У свідомості східняків Помаранчева революція є великою бідою для України, великим злочином і великою наругою над волевиявленням громадян.

А тепер – от на цьому тлі – спробуємо уявити, що партія, почесним головою якої є Віктор Ющенко, укладе коаліцію з Партією регіонів. Причому укладе, маючи позицію слабшого: 32% голосів за ПР проти 14% голосів за "Нашу Україну". А отже хто буде в коаліції господарем, а хто гостем, навряд чи є предметом дискусій.

(прод. на наст. стр.)

(прод. з попередньої стр.)

А ще варто пригадати: після першого туру президентських виборів, тільки-но стало зрозуміло, що з виборів не вийде зробити формального призначення Віктора Януковича президентом України, лідер Партії регіонів одразу ж запропонував формулу: Янукович – президент, Ющенко – прем'єр-міністр.

Тепер президент Ющенко, схоже, схилиється до формули: Ющенко – президент, Янукович – прем'єр-міністр. Враховуючи зміст політреформи, що вступила в дію, легко дійти висновку: нині йдеться майже про те саме, що пропонував Янукович ще 2004 року. Ну а якщо йдеться про повернення до стану речей, яким він був у першій половині листопада 2004 року, то будь-хто з тодішніх прихильників Ющенка, може спитати: "А навіщо революція? Задля якого біса люди стояли на Майдані?"

А як сприйматиме утворення коаліції між учорашніми непримиренними ворогами пересічний мешканець Донбасу? Для нього це буде ніщо інше, як явка Ющенка з повинною. Він, пересічний мешканець Донбасу, лише впевниться в тому, що Майдан був злочинним проти України, і тепер от Віктор Ющенко хоче покаятися й попросити в нього, в донбаського шахтаря, вибачення.

Чи подарує він президентові вибачення? Навряд чи. Скоріше, це буде не вибачення, а така собі психологічна амністія: мовляв, ти скоїв злочин, тепер розкайся, то сиди тепер собі мовчки, доглядай своїх бджіл і не лізь у реальну політику. Не нагадує про себе. Таке психологічне налаштування цілком збігатиметься з очевидним прагненням Партії регіонів, що має чималий досвід здобуття й монополізації влади, зокрема в Донбасі, відсунути Ющенка на суто декоративні, номінальні ролі й стати повновладним господарем України. До того ж це відповідає букві політреформи.

А ще Ющенко, в уяві пересічного донбасівця, так і залишиться бандерівцем та американською маріонеткою. Так, його терпітимуть. Але інакше, ніж ворога, що капітулював, не сприйматимуть. У контексті можливої "великої" коаліції так і кортить пригадати один підзабутий уже епізод нещодавнього минулого – отруєння Ющенка. Самий факт того, що тема ця заглохла, чи то її спущено на гальма (?), вже породив потужну хвилю скептичного ставлення.

Усе більше людей вважають, що ніякого отруєння не було, а був чи то мазохістський пар-хід, чи то невдалі вправи з пластичною хірургією. А що ж буде тепер, коли партія, очолювана Ющенком, об'єднається в коаліцію з тими, на чію користь було скоєне це отруєння (якщо було)? Коаліція жертви злочину з тими, хто розраховував скористатися з цього злочину? До такого й Мазох не додумався б! Окрім політичного, існує ще й економічний вимір "великої" коаліції. Помаранчеві не впоралися з керуванням країною, завалили економіку, й тепер їм нічого іншого не лишилося, як тільки покликати на допомогу справжніх "професіоналів" та ефективних менеджерів. Тож укладання коаліції з Партією регіонів буде нічим іншим, як свідченням, причому зробленим власноруч "Нашою Україною", у неадекватності в економічній сфері. І це може мати надто далекосяжні наслідки.

Якщо наступний уряд буде не помаранчевим, останнє, чим запам'ятаються українцям помаранчеві управлінці, – це підвищення тарифів на проїзд залізницею (у переддень канікул, коли люди вже розпланували свої відпустки й поклали відпускні кошториси!), на електроенергію та анансоване підвищення тарифів на всі комунальні послуги, включно з квартплатою. Субсидії, якими заспокоюють урядовці, – справа, якої ворогові не побажасш. Навіть не хочеться уявляти, як пенсіонери вистоюватимуть довжелезні черги, кланятимуться бюрократам...

Таким буде останній крок помаранчевого уряду? Тож яку пам'ять залишить він по собі у громадській думці? Принаймні мешканці сходу дякуватимуть долі, що "помаранчеві" не встигли зробити всі десять отаких от кроків назустріч людям! Українцям у такий спосіб буде отажене дуже потужне щеплення від демократії. "Хай не буде демократії, але буде стабільність; хай не буде демократії, але буде добробут", – так міркуватимуть мільйони й мільйони громадян.

Та й добробут той буде надто специфічний. У 80-ті роки минулого століття громадяни тоді ще Радянського Союзу мріяли жити, як у Західній Європі. Прагнення підвищення життєвих стандартів стало однією з потужних рушійних сил Перебудови та наступних революційних подій.

Але економічні негаразди знизили планку суспільних очікувань, і життя "як за Брежнєва" дуже довго, а значною мірою й досьогодні, видавалося вже ледь не візцем. Тож і в тепер життєві стандарти "як за Кучми" цілком можуть стати дороговказом для українців на довгі роки.

Відповідно, будь-яка політична сила, яка цих стандартів дотримуватиметься, матиме достатній для збереження влади рівень популярності.

То не вже "Наша Україна" та президент, віддавши Регіонам владу саме тоді, коли українці живуть тривожними очікуваннями зростання цін, дозволять собі посягати в суспільстві зневіру в демократії на довгі роки? Іноді навіть закрадається думка: а чи не навмисне робиться "велика" коаліція, щоб непопулярні заходи провести руками прем'єра від Партії регіонів? Якщо й так, то можна не турбуватися: ПР не зловиться на такий гачок.

А може, "Наша Україна" розраховує на більшу поступливість Партії регіонів?

Мовляв, вона не вимагатиме пропорційного розподілу посад глав обласних адміністрацій?

Можливо, й не наполягатиме – бо навіщо це їй? Хай собі ті губернатори будуть усі як один з "Нашої України". Однаково вони перетворяться на декорації й гратимуть ту й лише ту музику, яку їм замовлятимуть контрольовані Регіонами місцеві ради. Не стануть же вони сваритися з партнерами по коаліції, не стануть з'ясовувати з ними стосунки!!!

"Наша Україна", якщо укладе-таки коаліцію з Партією регіонів, покаже небачений досі ніде й ніколи приклад політичного альтруїзму...

Справді, хто виграє від такої коаліції? Безумовно, виграє Партія регіонів. Виграє Блок Юлії Тимошенко: він залишиться єдиною потужною силою в помаранчевому таборі, а більшість голосів і симпатій, втрачених "Нашою Україною", перейдуть саме до нього.

Виграє СПУ: соціалісти теж здобудуть частку симпатій, втрачених НУ, а ще ніхто більше не згадуватиме, що з їхнього боку також були пропозиції коаліції у форматі "Партія регіонів – СПУ – КПУ". Нарешті, виграє КПУ: "Наша Україна" подарує комуністам наочний доказ того, про що вони ведуть мову вже півтора роки – що між старою та новою владою немає жодної різниці, а Помаранчева революція була всього лише боротьбою кланів за власність на державу. Виграють геть усі, єдиною політичною силою, що безнадійно втратить обличчя, стане "Наша Україна".

А ще дуже прикметним стане те, що офіційні переговори щодо "великої" коаліції розпочалися одразу після масованого наступу опозиції – і щодо питання регіональної мови, й щодо перспектив співробітництва України з НАТО.

А отже, тільки-но "велика" коаліція стане фактом, усі зрозуміють: "Нашу Україну" (і ширше – владу) можна успішно шантажувати й надалі й вишантажувати в неї все, чого захочеться. Узагалі ж, надто велика кількість відверто незграбних дій "Нашої України" змушує пригадати, як формувалася ця політична сила. П'ять років тому мало хто вірив, що об'єднання під одним політичним дахом надто різних політиків з надто різними політичними біографіями виявиться життєздатним.

Воно стало-таки життєздатним – але було таким лише до тих пір, поки перед НУ стояла мета повалити режим Кучми. Для конструктивної роботи політичний вінегрет, як виявилось, не пристосований.

Оцей от "вінегретний" характер НУ, у свою чергу, нашоухе на невеселу думку: а чи немає на самій верхівці "Нашої України" нікого, хто відіграв би роль "п'ятої колони"? Узяти хоча б історію з американським кораблем: маленька, здавалося б, недбалість – а шкода для репутації України вийшла надто великою. Вийшло, що за прокремлівського Кучми навчання "Сі бриз" успішно відбувалися, а за прозахідного Ющенка вони опинилися на межі зриву.

Під удар потрапила стратегічна мета євроатлантичної інтеграції, вступу до НАТО. Тож якщо у керівництві "Нашої України" є люди, що грають на користь Партії регіонів, вони й саме вони мають бути зацікавлені в укладанні коаліції цих двох сил.

Бо коаліція дозволить їм, перебуваючи формально в лавах "Нашої України", тихо і непомітно виконувати розпорядження керівництва ПР і не видавати себе чи то дивним голосуванням у парламенті, чи то дивними рішеннями в міністерських кірслах. "Велика коаліція" для них – єдиний спосіб не бути викритими.

Борис Бахтеев

Сімейний скандал - як футбольний матч

Як свідчать медицина і статистика, одну третю свого часу подружні пари і ті закохані, які ще не зв'язані путами Гімenea, а часто просто близькі люди: батько і син, мати й дочка - витрачають на те, що обзивають один одного всілякими нехорошими словами, кидають один в одного різними предметами і з'ясовують наболіле: "А хто ти такий, щоб...". Тобто сваряться або, лагідніше, - з'ясовують стосунки.

Як свідчить та сама медицина, іноді сваритися навіть корисно. Сварка лікує. По-перше, з'ясування стосунків призводить до втрати ваги, адже люди, які кричать, перебувають в особливому нервовому стані, сплячуть не тільки зайвий адреналін, але й зайві кілокалорії, оскільки при цьому роблять елементарну фіззарядку - махають руками, активно жестикулюють, докладають фізичних зусиль, щоб пожбурити якийсь предмет. Окрім того, як свідчать психологи-практики і судмедексперти, побутові сварки містять великий обсяг інформації, не кажучи вже про колосальний емоційний запал. Адже під час сварки людина відпускає будь-які гальма, не зважає на жодні перепони і говорить усе, що думає і не думає, все, що знає і не знає про вас, ваше оточення, вашу дорогу родину, ваше минуле, теперішнє і майбутнє. До того ж весь цей текст подається не в сухому телеграфному стилі, а яскраво й емоційно, з дикими епітетами і дуже химерними порівняннями. Деколи є ще й музичний супровід на кшталт аматорського оперного співу, чи, що більш приємно, легкого ліричного насвистування у стилі бандитського шансону.

З усього цього можна зробити висновок, що скандал, сварка - річ необхідна у психологічному господарстві людини. Як кажуть психологи, кожному з нас потрібно випустити пару, дати вихід гніву, а то він розірве труби-судини. Крім того, людина, яка надто емоційно накручена, може розповісти те, що вона так довго тримала в собі і не наважувалася сказати. А це вже інтелектуальний прорив, нові горизонти, новий рівень стосунків.

А де ж романтика? На жаль, у реальному житті, яке нібито відображає наша і не наша література та інші види мистецтва, все не так красиво й романтично. Який анекдот не прочитаєш, який фільм не подивися, на яку карикатуру не глянеш, яку пісню не послушаєш, одна й та сама заїжджена, банальна і, навіть гірше, тупа історія. На чоловіка, який приходить додому, "тришки" затримавшись на роботі(на годину, день, два, тиждень, рік), у засідці за дверима чекає розлючена дружина з пательнею, молотком, тріпачкою, ножем чи просто пістолетом у руках. До запізнення можна додати ще кілька причин - замалу зарплату приніс, як звати дітей не пам'ятає, квіти не того кольору купив або взагалі прийшов без квітів на день народження тещі. Я от не розумію, чому в цьому простому домашньому конфлікті чоловік завжди є жертвою. У чому тут проблема? Почуття провини? Фізична неміч? Проблеми зі словниковим запасом? Чому не чоловік, а жінка є ініціатором конфлікту. Хіба в нього фантазії бракує? Хіба він не може завестися з півоберта, побачивши її макіяж? Чи вона ніколи не спізнюється з роботи чи гостей? У неї завжди чудовий настрій? Вона завжди у формі? Хіба те, що вона наварила, завжди можна їсти? Її зовнішній вигляд завжди такий, що ах, і навіває відверті думки про "це і про те", коли думаєш: "А чого це я ще не вдома і чому на вулиці ще не ніч?" Її манікюр і макіяж ніколи не викликали тривоги, страху і почуття неймовірної печалі?

Усі знають: якщо ти не маєш рації і визнаєш це - значить ти мудрець. Якщо ти маєш рацію, але поступаєшся - значить ти одружений. Це при тому, що навіть на таке тривіальне запитання: "А де ти...?" - завжди знайдеться мільйон хороших правдоподібних і не дуже відповідей. Наприклад, "де я був, там мене вже немає", "друга з біди виручав", "виконував важливе завдання на роботі", "вірші писав". Смертники і мазохісти можуть сказати правду: пив, гуляв і лаявся.

Проте хороша сварка - це велике мистецтво, якому потрібно наполегливо вчитися, так як потрібно вчитися грати на банджо, танцювати танго, варити омарів в олії, їздити на одноколісному велосипеді й цілувати жінку. Життя - це футбол, в якому часто

грають за хокейними правилами, але це не означає, що противника не потрібно поважати і відразу бити по ногах.

Важливо вибрати правильний темп сварки - інакше ви програли. Важливо витримати паузу, пресинг і тільки тоді, коли противник втрапив пильність, відкрився, завдати удару у відповідь.

"А ти пам'ятаєш, як тебе саму принесли частинами шостого грудня тисяча дев'ясот дев'яносто другого року?" Або щось схоже. Головне, щоб це була правдива історія. Або майже правдива, навіть якщо ви там і не фігуруєте. Абсурдність ситуації має бути очевидна: "Чому в тебе тапочки 36-го розміру?" Противника має просто перемкнути. За той час ви повинні встигнути зайти в дім, миттєво роздягнутися, залізти під ковдру і заснути міцним сном. Лежачого, як відомо, не б'ють. Хіба що ногами. І по печінці.

Найвищий пілотаж (коли вам уже давно все до лампочки) - розвернутися і піти геть, навіть не грюкнувши дверима. Гордо, мовчки. Це б'є наповал. Це - як нокаут, як 5:0 у першому таймі. Вона розпинається, вигадує всілякі недобрі й образливі слова, кричить на максимальних частотах, а перед нею стоїть чоловік, який не те що слухати її не хоче, навіть на звук її голосу не реагує. Така жінка вже ніхто для чоловіка - фініто.

Хороший скандал - як хороший футбол, вимагає не тільки хороших виконавців, але й пристойної тактики. Можете одразу завдати противникові рішучого удару, жбурнувши йому в обличчя цеглою, і виказати все й одразу, без пауз, на одному диханні: "Та ти - ..." - далі йдуть висловлювання, які діти пишуть на паркані. Але це примитив. Де драма, де красота, де експресія? Максимум, на що потягне ваш слабо зіграний матч, це виклик "швидкої допомоги" і прихід наряду міліції. А має бути так, щоб усі сусіди прокинулися, а ті, що ще не спали, не тільки скрутили звук, а навіть вимкнули телевізори, повиходили на коридор, на вулицю, повідчиняли кватирки, вікна, вийшли на балкон і почали голосними оплесками підтримувати якусь одну зі сторін. Апофеоз наступає, коли сусіди, сторонні спостерігачі, перехожі, міліціонери і весь склад "швидкої допомоги" не витримують і вступають у гру. Звичайно, на боці якоїсь зі сторін. Тут найголовніше, щоб зберігався паритет. 11 проти 11 - це нормально. Але коли буде один проти 21, то нічого цікавого з цього не вийде. Буде масове побиття "великого малюка".

Парадокс ситуації в тому, що найкращий скандал можуть організувати любителі, а не навчені й досвідчені професіонали, які вже сто років перебувають у шлюбі чи у своєрідному вільному зв'язку. Щобільше, найкрасивіше шоу виходить спонтанно, без попередньої підготовки. Ви не можете наперед завчити текст чи жести. Неможливо наперед спрогнозувати ситуацію, її можна лише частково передбачити. Ваш суперник - не актор, який також читав сценарій. Але кожен грає настільки сильно, наскільки йому це дозволяє суперник. Усе інше - це вже ваша відвага або бажання йти до певної межі, ваш інтелект.

Тільки одне застереження. Хоча сварка, скандал чи, як тепер кажуть, розбірки - це не футбольний матч і не поєдинок на боксерському рингу, де противники дотримуються жорстких правил, коли є суддя, який стежить за тим, щоб ніхто не перетнув межі дозволеного, це все-таки і не бої без правил. Не можна такі речі робити на очах у дітей. Побережіть їхні очі й вуха. Не можна переходити на особистості дуже близьких людей - батьків. Не можна завдати ударів нижче пояса - і взагалі рукоприкладство - це вияв слабості, а не сили. Не має значення, хто кого б'є (бити жінку - це кара, яка тягне на електричний стілець, не має значення, що в руках - дошка, молоток, тарілка чи пістолет. Той, хто вдарив, вже програв.

Звичайно, двоє дорослих людей - аж ніяк не дипломати. Хоча дуже часто після дипломатичних раутів розпочинаються військові дії. Двоє дорослих, влаштуовуючи скандал, забувають, що вони можуть завдати непоправної шкоди їх союзу. Часто сказані слова вже не можливо не те що пробачити, а й стерти з пам'яті і зрозуміти. Часто один скандал може зламати все, що було між двома людьми. Потім, набагато пізніше, коли голови охолонуть, людям захочеться повернути назад час, але, зважаючи на сказане і зроблене, це вже буває неможливим

МАЙКЛ

За 200 гривень можна випити воду Ющенка і поганяти на возах по його селу

Герб Недригайлівського району

Як відомо, Хоружівка в житті українців відіграє велику роль. Це не тільки кадровий резерв для нової влади. Інколи скарга від односельчанина президента може призвести до ліквідації органу влади. Наприклад, останньою краплею, після якої Ющенко розігнав Державну автомобільну інспекцію, стало

спілкування глави держави із обуреним хоружівським водієм.

Безумовно, Хоружівка поступово стане одним із пунктів туристичних маршрутів по Україні. А, віднедавна, маючи 200 гривень, три вільних дні та готовність ходити в туалет на двір, будь-хто може побувати не просто на батьківщині Віктора Ющенка, а й відвідати сад

президента. Якщо ж пощастить – то й спілкуватися з його братом.

У Недригайлівському районі Сумської області живуть розумні люди, які влітку запропонували туристичним агентствам організувати поїздки по місцях підліткової слави президента. Один із співробітників райадміністрації розіслав листа, де пропонує колоритну культурну програму:

перший день – відвідання пам'ятника мамонту (встановлений на місці знахідки його кісток), сільські танці під клубом, виступ баяніста;

другий день – переїзд до села президента на возах, відвідини хати Ющенка та його школи, обід у колгоспній їдальні, знову розваги у клубі;

третьої день – купання у ставку.

Коштує це задоволення 200 гривень з урахуванням транспорту. Проживання – у хатах в сусідньому селі або на сіновалі. Як пояснив автор цього листа з районної адміністрації, у самій Хоружівці ніхто поки не погодився взяти до себе туристів.

У програмі увагу потенційних гостей особливо звертають на те, що санвузол знаходиться на дворі. Ця характерна для українських сіл риса особливо розвинута в Хоружівці – бо, як одного разу зізнався президент, тут навіть у школі "гостей водять під бузину, щоб попісяти".

Пан Даниленко розповів, що влітку їм так і не вдалося залучити туристів, але зараз, після публікацій у пресі, йому щодня дзвонять і розпитують про умови туру: "От нещодавно телефонували з ТНК, з американського якогось фонду..."

Загалом екскурсію в дитинство Віктора Ющенка здійснила поки лише група з 30 запорізьких студентів та, начебто, посол Японії, який приїжджав із Києва.

Представник районної влади з гордістю сказав, що на розробку цієї програми не було затрачено жодної копійки, а єдиною проблемою було домовитися з людьми, в яких житимуть гості. Власне, їм і буде виплачуватися основна сума з 200 гривень вартості туру. Якщо бізнес піде, то цих людей зареєструють приватними підприємцями, пообіцяв пан Даниленко.

Коментуючи ж фразу в своєму листі - "чекаємо направлення туристів на взаємовигідних умовах" - він пояснив, що це адресовано турагентам, які можуть робити свою надбавку до початкової ціни.

Оскільки на дворі зима, то автори ідеї збираються переробити програму.

"Зрозуміло, що зараз нікого купатися в ставок не повеземо. Ми плануємо додати різання кабана, а потім ще й жарити шашлики. Крім того, думаємо запровадити змагання на возах. Ну, розбиваємо туристів на дві групи, і хто швидше запряже коней, а потім наперегонки будемо їздити навколо села. А якщо буде холодно – то видамо гостям кожухи", - поділився новіціями

Додаток 1 пан Даниленко.

Але ж очевидно, що головний пункт програми – це візит на об'єкти, до яких мав відношення Ющенко.

"Ви ж розумієте, ідеться про приватну власність", - пояснив представник райадміністрації. Тому максимум, на що вони можуть піти – це відвідини двору перед будинком, де колись жив президент, а до смерті в січні 2005 року – його мама.

"Зараз у цьому будинку ніхто не мешкає. На літній кухні живе завгосп, і він дозволяє заходити на подвір'я, попити воду з колодязя президента", - пояснив пан Даниленко. При цьому він відкрив один секрет – якщо в цей час на місці перебуватиме брат

Додаток 2

Місяця проживання туристів

Вісім сімей з села Кулішівка (3 км. від Хоружівки) готові взяти до себе туристів. Туристам відведені окремі непрохідні кімнати, один будинок відведено повністю, можна ночувати на сіновалі.

Туалети знаходяться надворі. Умивальники – половина надворі, половина в хаті.

Харчування туристів буде проводитись в їдальні господарів.

Сім'ї готові прийняти до себе від одного до шести туристів (одні готові прийняти одного-двох, інші 2-о туристів).

Вартість путівки на одну людину без дороги (Київ – Кулішівка, Кулішівка – Київ) – 140 грн.

Вартість путівки на одну людину з дорогою (Київ – Кулішівка, Кулішівка – Київ) – 200 грн.

УКРАЇНА НЕДРИГАЙЛІВСЬКА РАЙОННА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ СУМСЬКОЇ ОБЛАСТІ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКИ

42100 смт. Недригайлів Сумської області вул. Леніна 4, тел.: 5-18-02

Керівникам туристичних агентств

Шановні панове!

Управління економіки Недригайлівської районної державної адміністрації шукає дистрибуторів для реалізації проекту по сільському туризму.

На сьогоднішній день розроблений туристичний маршрут на Батьківщину Президента Віктора Ющенка (додаток 1), знайдено місця проживання (додаток 2), вирішена проблема з транспортом.

Від Вашої сторони ми чекаємо направлення туристів на взаємовигідних умовах.

Спеціаліст з інвестиційної діяльності
80662719346

Є.О. Даниленко

Графік туристичного маршруту

1. П'ятниця 11.00-12.00 – м. Київ.
2. П'ятниця 14.00-18.00 – дорога від м. Києва до с. Кулішівка Недригайлівського району Сумської області.
3. П'ятниця 18.00-19.00 – розселення туристів по місцям проживання.
4. П'ятниця 19.00-20.30 – вечеря та ознайомлення з господарством господарів.
5. П'ятниця 20.30-00.00 – екскурсія по Кулішівці (єдиний в світі пам'ятник мамонту), сільські танці під клубом (за сприятливої погоди) і в клубі - при дощі. Грати будуть місцеві музики.
6. Субота 09.00-10.00 – сніданок.
7. Субота 10.00-11.00 – збір і дорога на возах з кіннями та баяністом від Кулішівки до Хоружівки.
8. Субота 11.00-13.00 – відвідини хати де вівріс Президент, школи та місць де бував Президент: спілкування з однокурсниками та сусідами.
9. Субота 13.00-14.00 – обід в колгоспній столовій.
10. Субота 14.00-18.00 – екскурсія по Хоружівському сільськогосподарському товаристві (корови, свині, трактори, комбайни, поля і т.д.).
11. Субота 18.00-19.00 – дорога з Хоружівки до Кулішівки.
12. Субота 19.00-20.00 – вечеря.
13. Субота 20.00-00.00 – розважальна програма в сільському клубі.
14. Неділя 09.00-10.00 – сніданок.
15. Неділя 10.00-10.45 – збір і дорога на возах з кіннями та баяністом від Кулішівки до Костянтинова.
16. Неділя 10.45-12.30 – екскурсія по Костянтинову (стародавня церква, купання в ставку).
17. Неділя 13.30-14.30 – обід та збори.
18. Неділя 14.30-19.00 – дорога до Києва.

Віктора Ющенка Петро, то, не виключено, що він покаже й хату. Бо коли один із телеканалів прийняв знімати сюжет про новий туристичний маршрут, то Петро Ющенко влаштував екскурсію по дому.

"А от якби туристи приїхали, коли там президент – це б їм взагалі пощастило!", - пошепки зізнався районний чиновник.

Сам Віктор Ющенко, схоже, знає про задум своїх земляків і особливо не протестує – це впливає зі слів його прес-секретаря Ірини Геращенко. "Наскільки відомо, це місцева ініціатива, за допомогою якої кмітливі люди намагаються привернути увагу до Недригайлівського району. Вони розмовляли з цього приводу з родиною Ющенків, яка не була ініціатором цього проекту. Хоча родина Ющенка розглядає можливість, щоб віддати одну з кімнат в своїй хаті під своєрідний невеликий музей. Але не музей Віктора Ющенка, а під краєзнавчий музей, де б можна було побачити історію села, сторінку голодомору в Хоружівці...".

"Коли була жива мама Віктора Андрійовича, її хата дуже притягала людей. Тому родина Ющенків хоче, щоб і зараз ця хата жила. Якщо програма працюватиме на це – то такі дії тільки вітатимуться президентом", - запевнила Геращенко. Єдиним членом родини, з яким вдалося переговорити "Українській правді", був Ярослав Ющенко – син Петра Ющенка. "Якщо від цього району буде зиск і він зароблятиме якісь гроші – то це добре", - сказав племінник президента. При цьому він додав, що не чув про туристичний маршрут, який тепер пролягає через хату його батьків.

При всій кумедності цієї історії надихає одне – десять років Кучма керував державою, але бажаючих організувати тур по місцях його молодості так і не виникло. Не кажучи вже про Януковича...

Артур Ластовичка

Ющенко буде жорстко боротися з тими, хто не любить євреїв

Президент Віктор Ющенко закликав громадськість бути солідарною в осуді будь-яких проявів антисемітизму і ксенофобії і заявив, що в цьому питанні держава буде займати жорстку позицію. Президент підкреслює, що обов'язок влади - захист прав громадян будь-якої національності і віросповідання. Тому українська влада, за його словами, і надалі буде послідовною у своїй позиції щодо боротьби з будь-якими проявами дискримінації людей у нашій державі за національними, расовими або релігійними ознаками. "У європейській країні не може бути національного питання", - підкреслює президент. Ющенко висловив стурбованість випадками антисемітизму в Україні. Президент засуджує політику Міжрегіональної академії управління персоналом як установи, яка "систематично дозволяє собі публікації, які можна

На задньому фоні - той самий колодязь Ющенка, з якого можна випити волв? Фото 2004

розцінити як матеріали антисемітського змісту". Ющенко підкреслює, що у свій час на знак незгоди з антигуманною поведінкою МАУП вийшов з наглядової ради їхнього відомчого видання "Персонал".

Глава держави звернувся до керівників МАУП із закликом поважати громадян усіх національностей і віросповідань і припинити "розпалення міжнаціональної ворожнечі". Раніше низка єврейських організацій звинувачували МАУП у розпаленні міжнаціональної ворожнечі, приводом до чого були публікації фахівців цього навчального закладу.

Крім того, у листопаді представник МЗС Ізраїлю висловив обурення українським дипломатам у цій країні з приводу заяви Міжнародної кадрової академії, яка входить у МАУП і яка нібито підтримала заклик президента Ірану стерти Ізраїль з карти світу. МАУП і МКА заперечують такі обвинувачення.

Спецкомісія "Яд Вашем" гальмує надання Шептицькому звання праведника

Ющенко і "справа митрополита"

Відомий ізраїльський громадський діяч Яків Сусленський планує звернутися до Президента України Віктора Ющенка з тим, щоби зрушити з місця справу щодо надання митрополитові УГКЦ Андресві Шептицькому посмертно почесного звання "праведник світу", яким в Ізраїлі нагороджують тих, хто в період голокосту, ризикуючи власним життям, рятував євреїв. Про це Сусленський заявив в інтерв'ю львівській газеті "Поступу". Беатифікаційний процес митрополита Андрея Шептицького розпочали 1958 року. Відтоді про нього написано сотні статей, десятки магістерських і докторських праць та доповідей, історичних книжок. Паралельно в Ізраїлі вже не перше десятиліття триває складний процес справедливої оцінки спадщини та діянь митрополита на ниві українсько-єврейських відносин. За словами пана Сусленського, найбільших перепон на шляху до встановлення справедливості чинить керівництво меморіального музею "Яд Вашем" у Єрусалимі, яке відповідає за вивчення історичних матеріалів та присудження звання. Сусленський та група його однодумців вже 18 разів зверталися до суду, утім, безрезультатно. Єдиним виходом із ситуації у протистоянні з музеєм Яків Сусленський бачить пряме звернення до глави української держави. В інтерв'ю "Поступу" Сусленський повідав, що свого часу вже звертався до президента Кравчука та Кучми, але вони просто проігнорували його прохання. Він сподівається, що нова українська влада поставиться до "справи Шептицького" з більшою увагою. Цю громадську ініціативу позитивно сприймають і в самій УГКЦ. За словами прес-секретаря церкви о. Олексі Петріва, "митрополит Андрей Шептицький і ризикована система, яку він встановив на той час, зробили багато реальної допомоги для євреїв, тому, звичайно, було б добре розповідати правду про це". Для помітнішого суспільного резонансу справи своєрідної "беатифікації" Шептицького Яків Сусленський та члени очолюваного ним Товариства єврейсько-українських зв'язків планують організувати в Києві науковий симпозиум на цю тему. Теплі слова Папи Івана Павла II про митрополита Андрея Шептицького, сказані у Львові, і заклик в Ізраїлі про необхідність визнання митрополита "праведником світу" дають надію на те, що ця велика постать нашої національної Церкви врешті належно вшанують.

Довідка: Яків Сусленський відбував семирічне покарання в таборах і в'язницях за свої демократичні переконання разом із багатьма українськими дисидентами. 1979 року організував в Ізраїлі Товариство єврейсько-українських зв'язків, яким керує й досі. Мета діяльності товариства - сприяти нормалізації та поліпшенню відносин між єврейським і українським народами, висвітлювати правду, поборювати стереотипи, сприяти єврейсько-українському взаєморозумінню та розвитку дружби між обома націями.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ, Хайфа

ПЛАКАТ ДЛЯ ЗНЯТТЯ СТРЕСУ

**БИТИ
ГОЛОВОЮ
ТУТ**

ІНСТРУКЦІЯ ПО КОРИСТУВАННЮ:

- Плакат почепити на стінку.
- Товкти головою у вказане місце, доки не пройде стрес.
- Зберігати в сухому та прохолодному місці.
- Зберігати від дії прямого сонячного проміння.

РЕКОМЕНДОВАНО АСОЦІАЦІЄЮ ПСИХІАТРІВ УКРАЇНИ

Прочитали самі – передайте іншим!